

βαθειές, ὥστε διάφοροι ἔργατικοὶ ἄνθρωποι εἶχαν μεταβάλει σὲ κατοικίες.

Ὁ Ραοὺλ εἶχε περιεργασθῆ ὅλα αὐτὰ τὰ ἰδιότυπα σπίτια, κανένα ὅμως δὲν τοῦ εἶχε φωνὴ ὑλοπτο. Γι' αὐτὸ καὶ τοῦ ἐφάνη παράξενο ὅταν εἶδε τὴν Ἰωσηφίνα νὰ διευθύνεται σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὰς τὶς σπηλιές.

Μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις, ὡς τόσο, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῆ, τὴν παρηκολούθησε.

Στὴν σπηλιά ὅπου διευθυνόταν ἡ Ἰωσηφίνα ἔμεναν τρεῖς ἄνδρες—Κορμποῦ τοὺς ἔλεγαν—ποῦ εἶχαν γιὰ ἐπάγγελμα νὰ κανασκευάζουν πανέρια ἀπὸ καλάμια. Τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς τοὺς τὴν εἶχαν διαρρυθμίσει ἔτσι, ὥστε ἔμοιαζε σὸν μικρὴ αὐλή. Ἐκεῖ ἐκάθουε ἡ Ἰωσηφίνα.

Φαίνονταν πὼς κάποιον περιμένε. Καί, γιὰ νὰ τὴν παρακολουθῆσθαι καλύτερα, ὁ Ραοὺλ πῆγε καὶ κρύφτηκε μέσα σὲ κάτι θάμνους, καί κοντά.

Σὲ λίγο φάνηκε ὁ Λεονάρδος. "Αἱ... Ὥστε αὐτὸν περιμένε ἡ κόμησα ντὲ Καλλιόστρο... Ὁ Λεονάρδος μπῆκε στὴν «αὐλή», ἀντήλλαξε μερικὰς λέξεις μὲ τὴν Ἰωσηφίνα, καὶ κατόπιν μονάχος του μπῆκε στὸ ἔσωτερικὸ τῆς σπηλιάς.

Ὁ Ραοὺλ δὲν εἶχε καμμιά ἀμφιβολία πὼς ὁ Λεονάρδος ἐπρόκειτο νὰ «ἀνακρίνη» τὴ γρηά. Πὼς ὅμως νὰ μποροῦσε νὰ παρακολουθῆσθαι τὴν ἀνάκριση αὐτῆ, ποῦ θὰ ἦταν, ἀσφαλῶς, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα, χωρὶς νὰ τὸν πάρχουν εἰδησι; Πὼς θὰ κατώρθωνε νὰ πλησιάσῃ τὴ σπηλιά, ὅπου θὰ βρισκόταν βέβαια φυλακισμένη ἡ δυστυχήνη γρηά Ρουσελέν;

Ἐνῶ ὅμως ἔκανε τὴ σκέψιν αὐτῆ, ἄκουσε ξαφνικὰ πλάϊ του μιὰ στριγγιὰ φωνή... Ναι, δὲν εἶχε κάνει λάθος. Ἦταν ἡ φωνὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποῦ πονοῦσε. Μὰ τότε λοιπόν... ἡ γρηά Ρουσελέν δὲν ἦταν στὴν σπηλιά τῶν Κορμποῦ;...

Μιὰ νέα κραυγὴ ἔφτασε ὡς τ' ἀφτιά τοῦ Ραοὺλ. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔμοιαζε σὸν νερὸχόταν ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Μὲ νευρικότητα ὁ Ραοὺλ παραμέρισε τοὺς θάμνους, κάτω ἀπ' τὰ πόδια του. Εἶδε τότε ἕνα ἄνοιγμα... τὸ ἄνοιγμα τοῦ «ταβανιοῦ», νὰ ποῦμε, τῆς σπηλιάς πάνω ἀπ' τὴν ὁποῖαν καθόταν τόση ὥρα... Τὸ ἔσωτερικὸ τῆς σπηλιάς ἦταν φωτισμένο ἀμυδρὰ καί, σκύβοντας μὲ προσοχὴν πάλω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα, ὁ Ραοὺλ εἶδε καὶ ἄκουσε... Εἶδε τὸν Λεονάρδο καὶ πλάϊ του δεμένη πάνω σὲ μιὰ καρέκλα μιὰ γρηά, τὴν γρηά Ρουσελέν βέβαια. Ὁ Λεονάρδος εἶχε ἕνα ὕφος φοβερό, ἕνα ὕφος βασανιστοῦ. Ἡ δυ-

στυχισμένη ἡ γρηά, ἀπεναντίας, φαίνονταν ἀποκαμωμένη, συντριμμένη...

Ὥστε τώρα ἐξηγοῦντο ὅλα ἡ σπηλιὰ τῶν Κορμποῦ συγκαίνουδες μὲ μιὰ δευτέρη σπηλιά... Καὶ μέσα κει ἡ Ἰωσηφίνα εἶχε φυλακίσει τὴ δυστυχισμένη αἰχμαλωτὸ τῆς...

Ὁ Ραοὺλ τέντωσε τ' ἀφτιά του νὰκούσῃ: — Ναι... ναι... ψιθύριζε ἡ γρηά Ρουσελέν. Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα ἀφοῦ σὰς τὸ ὑποσχέθηκα... Εἶμαι ὅμως τόσο κουρασμένη... Κι' ἔπειτα εἶναι τόσο παλῆς ὅλες οἱ σπουδίες. Εἰκοσιδυὸ χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε.

— Ἐμπρός, λέγε, πρόσταξε ὁ Λεονάρδος.

— Μάλιστα... Ἀμέσως!... Νὰ λοιπόν...

Ἦταν λοιπὸν στὸν Γαλλογερμανικὸ πόλεμον... στὰ 1870... Ὅταν οἱ Γερμανοὶ πλησιάζαν στὴ Ρουένη, ὁ ἀντρας μου... ποῦ ἦταν καρροσιέρης δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν δυὸ... κυρίων... πολὺ καλοντυμένων... Ἐέλαν νὰ φύγουν κι' αὐτοὶ ἀπ' τὴ Ρουένη, ἀπ' τὸ φόβο τῶν Γερμανῶν. Εἶπαν λοιπὸν στὸν ἀντρα μου νὰ τοὺς μεταφέρῃ μὲ τὴν καρρότσα του... Πλήρωσαν γερὰ, κι' ὁ ἀντρας μου δέχτηκε... Ἐεκίνησαν... Τὸ ἄλογο ὅμως ἦταν γέριχο... καὶ χιόνιζε τόσο δυνατὰ, Ἠέσ μου... Ἀφοῦ προχώρησε κάμποσο, τὸ ἄλογο σωριάστηκε χάμω νεκρὸ. Οἱ δυὸ κύριοι τὰ ἔχασαν. Φοβώντουσαν, βλέπετε, τοὺς Γερμανοὺς ποῦ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦσαν νὰ φτάσουν. Κεῖνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε ὁ ὑπὸντινὸς τοῦ καρδινάλιου ντὲ Μπουνεσός, κάποιος Ζωμπέρ. μὲ τ' ἀμάξι του Οἱ δυὸ κύριοι τὸν σταμάτησαν. Θέλαν νὰ τοῦ ἀγοράσουν τὸ ἄλογο. Αὐτὸς ὅμως δὲν δεχόταν. Ἐκανε νὰ ξανακινήσῃ, μάλιστα... Οἱ δυὸ κύριοι τότε ὤρμησαν ἀπάνω του καὶ τὸν σκότωσαν!... Ὁ ἀντρας μου ἔκανε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ, ἀλλὰ ποῦ! Αὐτοὶ οἶξαν τὸ πτόμα τοῦ ὑπὸντινὸς χάμω, σ' ἕνα χαντάκι, ψάξαν μέσα στὸ ἀμάξι του καὶ βρῆκαν μὲ καί μιὰ κασσετίνα. Τὴν κράτησαν τήνσο κασσετίνα... Κατόπιν ζέσαν στὴν καρρότσα τοῦ ἀντρός μου τὸ ἄλογο τοῦ Ζωμπέρ καὶ φύγαν...

— Καλά, κι' ὁ ἀντρας σου ὅταν γύρισε πίσω στὴ Ρουένη δὲν τοὺς κατήγγειλε;

— Ἐ, βέβαια... Θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς κατηγγείλῃ... εἶπε μὲ κάποια στενοχώρια ἡ γρηά Ρουσελέν, μὰ...

— Μὰ τὸν ἔχουν πληρώσει γερὰ γιὰ νὰ μὴ μιλήσῃ, εἶ; τὴν δέκουσε μὲ σαρκασμὸ ὁ Λεονάρδος. Ἄνοιξαν μπροστὰ του τὴν κασσετίνα... ποῦ περ-εἶχε ἕνα σωρὸ πολὺτι-

μους λίθους, και τοῦ δῶσαν τὸ μερδικὸ του, ἔ;

— Ναί... ναί... ἀπήντησε αὐτὴ λαχαιασμένη. Τὰ δαχτυλίδια... Τὰ ἑπτὰ δαχτυλίδια. Μὰ δὲν ἐσώπασε γι' αὐτὸ τὸ λόγο. Δὲ ἄπορρεσε νὰ τοὺς καταγγεῖλῃ γιατί ἦταν ἄφροστος. Πέθανε λίγον καιρὸ ἀφοῦ γύρισε.

— Κι' ἡ κασσετίνα;

— Τὴν πῆρε μαζί του ὁ ἄντρας μου... Κι' ὅταν πέθανε τὴν ἔβηκα. Δὲν εἶπα τίποτα, γιατί φοβόμουνα τὸ σκάνδαλο. Ὅταν ἡ κόρη μου ἀνέβηκε στὸ θάταρο, τῆς ἔδωσα τὰ δαχτυλίδια... Νά... τίποτ' ἄλλο, ἡ κακορρίζικη, δὲν ξέρω νὰ πῶ...

Ὁ Λεονάρδος γέλασε πάλι σαρκαστικά.

— Τίποτ' ἄλλο, ἔ; εἶπε.

— Μὰ δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο! ψιθύρισε φοβισμένη ἡ χήρα Ρουσελέν.

— Ἀηδίες! φώναξε ἀπειλητικά ὁ Λεονάρδος. Ὅλ' αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπες δὲν μ' ἐνδιαφέρουν. Ξέρεις πολὺ καλά τι θέλω νὰ μάθω ἀπὸ σένα...

— Τι πράγμα, καλέ μου κύριε;

— Τὰ γράμματα... Τὰ γράμματα ποῦ ἦταν γραμμένα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κασσετίνας. αὐτὰ μ' ἐνδιαφέρουν.

— Μὰ ἦταν γράμματα μισοσδυσμένα... Σὰς τ' ὀρκίζομαι... Ποιὲ μοῦ δὲν σκέφτηκα νὰ τὰ διαβάσω...

— Ἔστω. Ἄς τὸ πιστέψουμε αὐτὸ. Τι ἀπέγινε ὁμως ἡ κασσετίνα;

— Σὰς τῶπα... Ἦρθαν και τὴν πῆραν ἀπὸ τὸ σπῆτι μου... Στὴ Λιμπόν... Κεῖνο τὸ ἴδιο θράδου ποῦ ἦρθατε και σεῖς... μαζί με τὴν κυρία...

— Σοῦ τὴν πῆραν; Ποιοί;

— Ἐνα πρόσωπο...

— Ἐνα πρόσωπο ποῦ εἶχε ἔρθει ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὴν πάρῃ;

— Ὅχι. Τὴν εἶδε κατὰ τύχην σὲ μιὰ γωνιά. Ἄρρεσε σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο και τὴν πῆρε.

— Και πῶς ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ πρόσωπο; Χίλιες φορές σ' ἔχω ρωτήσῃ.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ μαρτυρήσω... Τὸ πρόσωπο αὐτὸ μοῦχει κάνει πολλὰ καλά στὴ ζωὴ μου. Δὲν θέλω νὰ τοῦ κάνω κακὸ. Δὲν θὰ μιλήσω.

— Αὐτὸ τὸ πρόσωπο, ἂν ἤξερε τι τραβᾶς γιὰ δαῖτο, θὰ σὲ συμβούλευε και μόνο του νὰ μιλήσῃ!

— Ἴσως... Μὰ χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια... δὲ μπορῶ... Οὔτε νὰ τοῦ γράψω μπορῶ... Τὸ βλέπω κάθε τόσο... Νά...

τὴν ἐρχομένη Πέμπτη θὰ τὸ δῶ... στὶς τρεῖς...

— Ποῦ;

— Ἀδύνατον! Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα.

— Ἐ, τι λοιπόν; Θέλεις νὰ ξαναρχίσουμε; μουρμούρισε ὁ Λεονάρδος χάνοντας τὴν ὑπομονή του.

Ἡ γρηὰ Ρουσελέν ἀνατρίχασε σύγκορη.

— Ὅχι! Ὅχι! Ἄ, καλέ μου κύριε... ὄχι! Σὲ παρακαλῶ! Και ξαφνικά ἐμπήξε ἕνα τρομερὸ οὐρλιασμα πόνου.

— Ἄ, ὁ κακοῦργος!... Τι μοῦ κάνει, Θεέ μου... Ἄ, τὸ χεράκι μου!...

— Μίλα, λοιπόν, ποῦ νὰ πῶ; ἡ δεγῆ!

— Ναί, ναί... Σὰς ὑπόσχομαι.

Ἡ δυστυχισμένη ὁμως δὲν εἶχε πιά δύναμι νὰ μιλήσῃ. Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν σδυσμένη. Και δὲν κατῶρθωσε παρὰ νὰ τραυλίω μερικὰ λόγια.

— Ναί... νά... θὰ ἴδωθοῦμε... τὴν Πέμπτη... στὸν παληὸ φάρο... Ὅχι... Ὅχι... Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα... Καλύτερα ἂ; πεθάνω...

Ἐσώπασε.

— Τι διάολο! μουρμούρισε ὁ Λεονάρδος, τι ἔπαθε ἡ γρηὰ; Ψόφρησε; Ἄ παληοτόμαρο! Ἄν δὲ μιλήσῃς σὲ δέκα λεπτά τῆς ὥρας...

Ὁ Ραοὺλ ἄκουσε μιὰ πόρτα (φαίνεται πῶς οἱ Κορμποῦ εἶχαν βάλει και πόρτα στὴν σπηλιά!) ν' ἀνοίγῃ και ἔπειτα νὰ ξανακλείνῃ.

Ὁ Λεονάρδος θὰ πήγαινε, βέβαια, ν' ἀνακοινώσῃ στὴν κυρὰ του τὶς τελευταῖες ἀποκαλύψεις τῆς γρηᾶς.

Και πράγματι ἀνασηκώθηκε λίγο και εἶδε, ἀπὸ μακριά, τὸν Λεονάρδο νὰ μιλή με ταραχὴ στὴν Ἰωσηφίνα. Αὐτὴ τὸν ἄκουγε.

Ἄ τοὺς ἀθλίους! Πόσο τοὺς μισοῦσε τώρα και τοὺς δυὸ τοὺς ὁ Ραοὺλ. Τὰ οὐρλιασμα τῆς δυστυχισμένης γρηᾶς ἐβούρξαν ἀκόμη στ' ἀφτιά του...

Ἐπρεπε νὰ τὴν σώσῃ. Μὲ κάθε θυσία. Τίποτε δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπ' τὸ νὰ τὴν σώσῃ.

Κι' ἀποφάσισε, κατὰ τὴ συνήθειά του, νὰ δράσῃ ἀμέσως.

Ἐβρίξε μιὰ ματιὰ στοὺς ἀντιπάλους του. Και οἱ πέντε βρισκόντουσαν μακριὰ ἀπὸ τὴν σπηλιά, στὴν «αὐλή».

Χωρὶς νὰ χάσῃ τότε καιρὸ παραμῆρισε τοὺς θάμνους κι' ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε παρακολουθήσει τὴν θισανιστικὴ ἀνάκρισι τῆς δυστυχισμένης Ρουσελέν, πήδησε μέσα στὴν σπηλιά.

...Καί ξαφνικά έμπηξε ένα τρομερό ούρλιασμα πόνου.

Ἐτέντωσε τ' αὐτί του. Κανένας δὲν ἐρχόταν.

Δὲν τὸν εἶχαν πάρει μυρωδιά.

Ἡ δυστυχημένη γρηά τὸν ἐκύτταξε ἔντρομη.

Ὁ Ραούλ ἔλυσε τὰ δεσμά της, καὶ σκύδοντας σ' ἀφτί της τῆς εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

Μὴ φοβάσαστε. Ἔσωσα τὴν κόρη σας Μπριγκίττα ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ἰδίων αὐτῶν κακούργων πού σᾶς βασανίζουν γιὰ τὴν κασσετίνα καὶ τὰ δαχτυλίδια. Θὰ σώσω καὶ σᾶς.

Συγχρόνως τὴν ἀρπάξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ὅταν ἔφτασε στὴν αὐλή, ἡ Ἰωσηφίνα καὶ οἱ συνενοχοὶ της τὰ χάσαν.

Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς βασίζεταν κι' ὁ Ραούλ. Μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκε στὸ δρόμο.

Ἄκουσε ἀλαλαγμούς ἀπὸ πίσω του. Οἱ Κορμποῦ τρέχαν κατεπάνω του. Ὁ Λεονάρδος εἶχε ἀνοίξει τὸ μαχαίρι του.

Ὁ Ραούλ μὲ ὄλη του τὴν ἡσυχία ἀπέθεσε τὴν γρηά καταμεσῆς τοῦ δρόμου. Καὶ τότε ἀντίκρουσε ἕνα θέαμα τρομερὸ. Ἐνα θέαμα πού δὲν θὰ τὸ ξεχνοῦσε ποτέ, σ' ὄλη του τὴ ζωή:

Τὸ ἀριστερὸ χέρι τῆς γρηᾶς ἦταν καταματωμένο. Τὰ δάχτυλά του ἦταν λυωμένα συντριμμένα ... Καὶ τώρα ἐξηγοῦσε ὁ Ραούλ τὰ οὐρλιάσματα τοῦ πόνου πού εἶχε ἀκούσει.

Κεῖνη τὴ στιγμή ἀκριβῶς περνοῦσαν δυὸ καλόγρηες μέσα σ' ἕνα ἀμαξάκι. Ὁ Ραούλ τις σταμάτησε καὶ τις παρεκάλεσε νὰ πάρουν μαζί τους τὴν δυστυχημένην αὐτὴ γρηά, πού εἶχε μαγκώσει τὸ χέρι της.

Οἱ καλόγρηες τὴν λυπηθῆκαν τὴν ἀνέβασαν μὲ προσοχὴ στὸ ἀμαξάκι τους καὶ φύγαν μαζί της. Καὶ τότε ὁ Ραούλ γύρισε πρὸς τοὺς ἀντιπάλους του. Ὁ δρόμος ἦταν ἐρημικός. Κι' οἱ τέσσερις ἐχθροὶ του προχωροῦσαν ἀπειλητικὸι κατὰ πάνω του.

Μόνον ἡ Ἰωσηφίνα δὲν τὸχε κουνήσει ἀπ' τὴ θέσι της.

Ὁ Λεονάρδος, μὲ μάτια ἀστραφτερά ἀπὸ τὸ μῖσος, ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ραούλ, μὲ τὸ μαχαίρι ὑψωμένο.

Ὁ Ραούλ ὠπισθοχώρησε. Ἔφτασε ἔτσι στὴν εἰσοδο τῆς «αὐλῆς» τῶν Κορμποῦ.

— Βάλε τὸ μαχαίρι σου στὴν θήκη του, Λεονάρδε, κι' ἄσε μας μονάχους! εἶπε ξεφαντικά ἡ Καλλιόστρο. Κι' ἔσειε τὸ ἴδιο Κορμποῦ. Ἀφήστε μας... Μὴν κάνετε καμμιὰ κουταμάρα...

Ὁ Λεονάρδος διαμαρτυρήθηκε:

— Νὰ μὴν κόνουμε κουταμάρα; Μὰ κουταμάρα θὰ κάνουμε ἂν τὸν ἀφήσουμε νὰ μᾶς φύγη. Μιά πού τὸν κρατοῦμε...

— Ἄσου ἀπὸ δῶ! τὸν διατάξε ἡ Ἰωσηφίνα.

Ὁ Λεονάρδος ἀπομακρύνθηκε βλασφημώντας.

Ἡ Καλλιόστρο τότε σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὸν Ραούλ.

Αὐτὸς τὴν ἐκύτταξε ἔντατικά, μὲ μῖσος, μὲ κακία.

Αὐτὴ γέλασε.

— Ἐ, τί τὰ θέλεις, Ραούλ! Τοῦ εἶπε Καθένας μας μὲ τὴ σειρά του! Μία σοὺ καὶ μία μου! Σήμερα κερδίζεις τὸ παιγνίδι σὺ... Ἀῦριο... Μὰ τί τρέχει; Γιατί ἔχεις αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο ὕφος; ... καὶ γιατί τὸ βλέμμα σου εἶναι τόσο σκληρὸ;

— Ἀντίο, Ζοζίνα, εἶπε ἀπλᾶ ὁ Ραούλ.

Ἡ Καλλιόστρο χλώμιασε.

— Ἀντίο; εἶπε. Θέλεις νὰ πῆς «ὠρεβουάρ» βέβαια.

— Ὅχι. Ἀντίο.

— Μὰ τότε... τότε... σημαίνει «ὅτι δὲν θέλεις πιά νὰ μὲ ξαναἰδῆς;

— Δὲν θέλω πιά νὰ σε ξαναδῶ.

Ἡ Ἰωσηφίνα χαμήλωσε τὰ μάτια. Ἐνεργῶς διέτρεξε τὸ κορμί της. Καὶ μὲ φωνὴ σιγανή, μόλις ἀκουομένη, ψιθύρισε:

— Γιατί Ραούλ;

— Γιατί ἀντίκρουσα κᾶτι, εἶπε αὐτὸς πού δὲν μπορῶ... πού δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σοῦ συγχωρήσω.

— Μὰ τί; Τί ἀντίκρουσες;

— Τὸ χέρι τῆς δυστυχημένης αὐτῆς γρηᾶς.

Ἡ Ἰωσηφίνα φάνηκε σὰν νὰ ἦταν ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ. Σηριχίτηκε στὸν βράχο τῆς σπηλιάς, γιὰ νὰ μὴ σωριασθῇ χάμα.

— Ἄ! Κατάλαβα, εἶπε. Ὁ Λεονάρδος τῆς φέρεθηκε ἄσχημα. Κι' ὁμως τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει... Φανταζόμουν ὅτι μόνο μὲ τις ἀπειλές...

— Λές ψέματα, Ζοζίνα. Τίς κραυγὲς τῆς δυστυχημένης αὐτῆς τίς ἀκουγες... Ὁ Λεονάρδος ἐκτελεῖ, εἶναι τὸ χέρι... Ἡ θέλησις ὁμως τοῦ κακοῦ, τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγκλήματος, εἶσαι σὺ! Ἐσὺ ὠδήγησες τὸ συνενοχὸ σου στὸ σπίτι τῆς Μπριγκίττα Ρουσελάν, ἐσὺ τὸν διέταξες νὰ τὴν σκοτώσῃ ἂν ἔφευγε ἀντίρρηση. Ἐσὺ εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ δηλητηριάσῃ τὸν Μπωμανιάν. Ἐσὺ ἐσκότωσες τοὺς δυὸ φίλους τοῦ Μπωμανιάν.

— Ὅχι, ὄχι! φώναξε μὲ ἀγανάκτησι:

Ἰωσηφίνα. Δὲν εἶν' ἀλήθεια... Ξέρεις καλά, Ραούλ...

— Ναι, εἶπε ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους ὁ Ραούλ, ξέρω τι θὰ μοῦ πῆς... Τὸ παραμῦθι γιὰ τὴν ἄλλη γυναίκα, πού σου μοιάζει... καὶ πού σκοτώνει... ἐνῶ εὐό, Ἰωσηφίνα Μπάλαμο, εἶσαι ἀθώα... Τ' ὁμολογοῦ πῶς εἶχα πιστέψει τὸ παραμῦθι... Ἄλλὰ τώρα τὰ μάτια μου ἀνοίξαν καὶ εἶδα τὴν ἀλήθεια, Ζοζίνα... *Εἶδα*... Εἶδα τὸ ματωμένο κείνο χέρι... κι' αὐτὸ μοῦ ἔδειξε τὴν ἀλήθεια!...

— Ψέματα, Ραούλ! Οὔτε τοὺς γνώρισα κἂν ἀπὸ τοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους πού λές ὅτι ἐσκοτώσα.

— Ἰσως, ἀπήντησε ὁ Ραούλ μὲ ὄφρος κουρασμένο. Πιθανὸν νὰ ἔκανα λάθος, ἀλλὰ τὸ γεγονός εἶναι ὅτι θὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σέ βλέπω στὸ ἐξῆς, ὅπως σ' ἔβλεπα ὡς τώρα. Δὲν εἶσαι μυστηριώδης πιά γιὰ μένα. Ζοζίνα. Σὲ εἶδα ἀπ' τὴν πραγματικὴ σου ὄψι: ὡς ἐγκληματία!

Καί, μὲ φωνὴ πῶ χαμηλὴ, ἐπρόσθεσε: — Ὡς μὴν ἄρρωστη, ἴσως. Ἄν ὑπάρχει κάποιον ψέμα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπό-

θεσι, τὸ ψέμα αὐτὸ εἶναι ἡ ὁμορφιά σου!

Αὐτὴ ἐσώπαινε. Τὸν ἐκύτταξε βαθεῖα, προσπαθώντας νὰ ἐξασκίση ἐπάνω του ὅλη τὴν τὴ γοητεία.

Ὁ Ραούλ γιὰ μιὰ στιγμή κλονίστηκε. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε φανῆ τόσο σαγηνευτικὴ, τόσο ἐξαισία.

— Ἡ ὁμορφιά μου δὲν εἶναι ψέμα, Ραούλ, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ σέ μένα, γιὰτι γιὰ σένα εἶμαι ὁμορφη.

— Δὲν θὰ ξαναγυρίσω.

— Ἄν δῆς ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης χωρὶς ἐμένα, ἢ «Νωχελὴς» δὲν βρίσκεται μακριά. Θὰ σέ περιμένω αὐριο.

— Δὲν θὰ ξαναρθῶ... εἶπε μὲ ἀδύναμη φωνὴ ὁ Ραούλ.

— Τότε γιὰτι τρέμεις; Γιὰτι εἶσαι τόσο χλωμός;

Ὁ Ραούλ κατάλαβε ὅτι ἡ σωτηρία του ἐξηγοῦτο ἀπ' τὴ σιωπὴ του. Ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καὶ χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι.

Ἔτσι καὶ ἔκαμε.

Εἶχε σωθῆ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Ὁ παληὸς φάρος.

Ἐπέρασαν τρεῖς μέρες, τρεῖς μέρες ψυχικῆς ἀγωνίας γιὰ τὸν Ραούλ.

Ἡ εἰκόνα τῆς Ἰωσηφίνας Μπάλαμο δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ μπροστά του...

Βρισκόταν σὲ μιὰ περιέργη ψυ ολογικὴ αἰστάσει: ἡ Ἰωσηφίνα τοῦ προξενούσε ροικη. Κι' ὅμως ἡ σκέψι ὅτι ἂν ἤθελε μποροῦσε νὰ τρέξῃ νὰ τὴν βρῇ, νὰ γνωρίσῃ ἴαλι τὰ φιλιὰ τῆς, τὴ μεθυστικὴ ἡδονὴ τοῦ ἰσμοιοῦ τῆς, τὸν βασάνιζε τρομερά, τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει ἀπάνταστα...

Καὶ τότε συλλογίστηκε τὴν Κλαρίση. Ἐὰν ἕνα βάλσαμο ἢ θύμησι τῆς ἤρθε στὴν ἰομενὴν του καρδιά.

Πόσο θὰ εἶχε ὑποφέρει κι' αὐτὴ, ἀλήθεια...

Ἔνοιωθε τύψεις τρομερῆς τώρα ὁ Ραούλ. Ἐνοιωθε μιὰ μεγάλῃ μετάνοια γιὰ τὸ φέρομνο του.

Πῶς θὰ ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ... Πόσο κι' ὁ ἴδιος θὰ παρηγοριῶταν κοντὰ τῆς, τί ψυχικὴ ἀνακούφισι ἴα τὸ χάριζε ἢ παρούσια τῆς.

Ξέροντας ὅτι ἡ νέα ἀνοίγε μόνῃ τῆς τὰ γράμματα πού τῆς ἀπηθύνοντο, τῆς ἔγραψε. Σχώρεσέ με, ἀγαπημένῃ μου Κλαρίση...

Ἐφέρθηκα σὰν ἕνας ἀθλιος σὲ σένα. Ἄς ἐλπίσουμε πῶς θ' ἀνατεῖλουν κάποτε καλύτερες ἡμέρες, καὶ προσπάθῃς νὰ μὲ συλλογίσεις μὲ καλωσύνη... Εἶναι τόσο ἀγαθὴ ἡ καρδιά σου... Σοῦ ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην, ἀγαπημένῃ μου Κλαρίση... Ραούλ.

Ὅταν ἔστειλε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἔνοιωσε πράγματι κάποιαν ἀνακούφισι. Ἡ θύμησι τῆς Καλλιότρο ἄρχισε νὰ σβύνη. Καί, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ—ἡ Πέμπτη σίμωνε ἄλλως τε— ἐτρόσθηε πρὸς τὸν «παλιὸ φάρο», γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ κατατόπια.

Στὰ περίχωρα τῆς Λιμπόν δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνας μόνον φάρος, ἐγκαταλειμμένος, σωστὸ ἐρείπιο... Ἔ, αὐτὸς βέβαια θάταν. Ἀπὸ τοὺς περιοίκους ὁ Ραούλ πληροφορήθηκε ὅτι ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ φάρου εἶχε παραδώσει τὰ κλειδιά σὲ «κάποια χήρα Ρουσελάν», πού, μὲ φορὰ τὴν ἐβδομάδα, καὶ εἰδικῶς τὴν Πέμπτη, ἐπήγαινε γιὰ νὰ τὸν ταχτοποιήσῃ.

Ἔ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πληροφορία αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ μείνῃ πλέον ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία.

Ἔτσι, ἂν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι, τὸ σκοινὶ θὰ τὸν ἔπνιγε.

Και περίμενε τὴν Πέμπτη. «Τὴν Πέμπτη, σὺς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα» εἶχε πῦ...

* * *

Πέμπτη ἦταν ἡ ἄλλη μέρα. Καὶ κατὰ τὴς δέυμιση ὁ Ραοὺλ ξεκίνησε γιὰ τὸν φάρο.

Προχωροῦσε μὲ κάποια νευρικότητα. Καταλάβαινε ὅτι μέσα στὸ ἐρευνηκόμενο αὐτὸ κτίριο θὰ ἔδινε τὴν τελευταία μάχη στὸν ἀδυσώπητό του ἐχθρό, στὴν Καλλιόστρο. Γιατὶ θὰ ἐρχόταν βέβαια κι' αὐτὴ στὸ μυστηριώδες ραντεβού.

Νὰ εἶλε προηγηθῆ ἄραγε; «Ἡ θὰ ἐφθανε ὑστερ' ἀπὸ τὸν Ραοὺλ;

«Ὁ νέος πήδησε τὸν καγκελῆνιο φράχτη καὶ βρέθηκε στὴν αὐλὴ τοῦ φάρου. Παρετίρησε προσεχτικά τὸν χωματένιο δρόμο πού ὠδηγοῦσε στὰ σκαλοπάτια, δὲν φαινόταν κανένα ἴχνος ἄλλης πατημασιάς.

Αὐτὸ τὸν καθυσάχασε κάπως. Ἀνέβηκε γιὰ πέτρινα σκαλοπάτια κι' ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὸ μοναδικὸ δωμάτιο τοῦ φάρου, τὸ δωμάτιο τοῦ φαροφύλακα ἀσφαλῶς. Ἐσπρωξε τὴν σανιδένια πόρτα καὶ μπῆκε μέσα.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, σὰν ἀπὸ διαίτησι, κατάλαβε πῶς κάποιοι θρισκόταν ἤδη μέσα στὸ δωμάτιο. Πρὶν προφτάσῃ ὅμως νὰ γυρίσῃ, ἔνοιωσε ἕνα σκονιὶ νὰ τοῦ τυλλῆγ τὸν λαιμό, καὶ συγχρόνως ἕνα γόγυγο νὰ τὸν πιέξῃ δυνατὰ στὴν πλάτη. Ἡ ἐπίθεσι ἦταν τόσο ἀπότομη κι' ὁ πόνος πού ἔνοιωσε στὴν πλάτη τόσο δυνατός, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ καμμιά ἀντίστασι.

— Μπράβο, Λεονάρδε! εἶπε μόνο. Ὁραία «ρεβάνς», μὰ τὴν ἀλήθεια!

Εἶχε κάνει λάθος ὅμως. Δὲν ἦταν ὁ Λεονάρδος. Ὁ ἄνθρωπος πού τοῦ εἶχε ἐπιτεθῆ γ' ὄνομα γιὰ νὰ τὸν δέσῃ στερεώτερα. Ἦταν ὁ Μπωμανιάν!

— Μπᾶ! Μπᾶ! Μπᾶ! Ὁ τράγος! εἶπε ὁ Ραοὺλ.

Ὁ Μπωμανιάν ὥστόσο μὲ κινήσεις μηχανικῆς τοῦ ἔδесе τὰ χέρια καὶ κατόπιν, σέροντάς τον ἀπ' τὴ θηλειὰ πού τοῦχε περάσει γύρω ἀπ' τὸ λαιμό, τὸν ἀνάγκασε νὰ προχωρήσῃ ὡς τὸ παράθυρο. Ἄνοιξε τὴς γυλιές καὶ ἔδесе τὴν μίαν ἀκρὴ τοῦ σκονιοῦ σ' ἕνα ντουβάρει, καὶ τὴν ἄλλη σ' ἕνα αἰδέρο πού θρισκόταν ἀπ' ἔξω τὸ παράθυρο.

Ἔτσι, ἐὰν ὁ Ραοὺλ ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ δραπετεῦσῃ, θὰ θρισκόταν κρεμασμένος ἀπ' τὸ λαιμό.

— Θαυμασιά στάσι γιὰ νὰ συζητήσῃ κα-
νεὶς σοβαρά! εἶπε σαρκάζοντας.

Ὁ Μπωμανιάν ὅμως δὲν ἀπήντησε τί-

ποτε. Κι' αὐτὴ ἡ σιωπὴ ἐφόδιζε περισσό-
τερο τὸν Ραοὺλ ἀπὸ τὴς χειρότερες ἀπειλές.

— Στους ὀρισμούς σας! εἶπε δυνατὰ στὸν Μπωμανιάν. Ρωτήστε με ὅ,τι θέλετε. Εἶμαι ἔτοιμος ν' ἀπαντήσω.

— Σχασμός! τοῦ εἶπε ἐπιτακτικά αὐτός. Καὶ χροῖς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸν ἐφήμοσε.

— Ἀν δὲγάλης τὴν παραμικρὴ κραυγῇ, τὸ ἐλάχιστο μουγκρητό, τοῦ εἶπε κατόπιν, θὰ σὲ κρεμάσω ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο!

— Τὰ πράματα πάνε ἀσχημα, συλλογί-
σθηκε ὁ Ραοὺλ. Ἀρχίζω νὰ μὴν κατα-
λαθαῖνω τίποτα. Τὶ διαβολο! Νὰ ὑποθέσω
πῶς αὐτὸς εἶν' ὁ εὐεργέτης τῆς γρηᾶς Ρου-
σελέν; Ἀδύνατον! Φαίνεται μάλλον πῶς
ὁ Μπωμανιάν μὲ παρακολουθοῦσε.. Θὰ
ἔμαθε ἐξ ἄλλου τὴν ἐξάφάνισι τῆς μητέρας
τῆς Μπριγιέτας. Ἄ! μὲ εἶδε νὰ τριγυ-
νάω ἔξω ἀπὸ δῶ. Ἴσως νὰ ξέρῃ καὶ τὸ
μυστικὸ τῆς γρηᾶς. Νὰ ἔμαθε πῶς κάθε
Πέμπτη, τέτοια ὥρα, ἔρχεται δῶ, καὶ νὰ
παραμονεύῃ γιὰ νὰ τὴν τσακώσῃ; Ἡ νὰ
ξέρῃ καὶ τὸ ὅτι ἡ Ρουσελέν συναντᾶται
ἐδῶ μὲ κάποιο ἄλλο πρόσωπο, καὶ νὰρθε
κι' αὐτὸς γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἄλλο πρό-
σωπο;

Ὁ Μπωμανιάν, ὡς τόσο, εἶχε πάει καὶ
εἶχε κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἀπὸ
κάποια χοραμάδα τοῦ τοίχου παρακολου-
θοῦσε τὶ γινόταν ἔξω. Καὶ φαινόταν ἔτοι-
μος νὰ δρμήσῃ σ' ὅποιον θ' ἀρχόταν, ὅπως
εἶχε δρμήσει προηγουμένως ἐναντίον τοῦ
Ραοὺλ.

Ἐξω, στὰ σκαλοπάτια, ἀκουστήκαν βή-
ματα. Ἐνα φρουροῦ φουστανιοῦ ἔφτασε
ὡς τ' ἀφτιά τοῦ Ραοὺλ.

Αὐτὴ θάταν! Ἡ Μπάλασμο!

Θέλησε νὰ φωνάξῃ, νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ...
τοῦ στάθηκε ὅμως ἀδύνατο, τὸ φικωτρο
τὸν ἐπνιγε.

Καὶ τότε, ἀστραπιαῶς, τὸ δρᾶμα συν-
τελέσθη. Ἡ πόρτα ἀνοῖξε καὶ φάνηκε ἡ
λεπτὴ σιλουέττα τῆς Ἰωσηφίνας Μπά-
λασμο. Μόλις ἔκανε ὅμως καὶ αὐτὴ ἕνα
βήμα μέσα στὸ δωμάτιο, ὁ Μπωμανιάν ὤρ-
μησε ἐπάνω της καὶ κυλλόστηκε μαζί της
χάμω.

Ἄ! Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει ὁ Ρα-
οὺλ τόσο πολὺ αὐτὴ τὴ γυναῖκα ὅσο τὴ
στιγμὴ ἐκείνη πού τὴν ἔβλεπε νὰ χοροπα-
λαῖ... .

Φαίνεται ὅμως ὅτι κατὶ τέτοιο ἔνοιωσε
κι' ὁ Μπωμανιάν. Ἡ ἐσπαρῆ του μὲ τὸ
κορμὶ τῆς γυναικὸς αὐτῆς, πού τόσο εἶχε
ἀγαπήσει, τοῦ ἔφερε ἕνα εἶδος παραφρο-
σύνης. Καὶ παρατώντάς τὴν, ἀρχισε νὰ κω-

λιέται χάμω, τραβώντας τὰ μαλλιά του καὶ ἀφρίζοντας.

Ἡ Ἰωσηφίνα σηκώθηκε. Εἶχε κοκκινίσει ἀπὸ τὴν πᾶλη, τὰ μάτια της ἔλαμπαν περιεργα. Ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη της μιὰ σφυρίχτρα, κ' ἔκαε νὰ τὴν φέρῃ στὰ χεῖλη της. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως μετάνοιωσε. Πρὸς τι νὰ καλέσῃ τὸν Λεονάρδο, ἀφοῦ ἦταν κυρία τῆς καταστάσεως;

Προχώρησε πρὸς τὸν Ραούλ, ἔλυσε τὸ μαντήλι πού τὸν φίμωνε, καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν ξαναγύρισες, Ραούλ, ὅπως περίμενα. Θὰ ξαναγυρίσης κοντά μου;

Ἐάν ἦταν ἐλεύθερος θὰ τὴν ἐσφιγγε φλογερά στὴν ἀγκυλιό του. Γιατί ὅμως δὲν ἔκοβε αὐτὴ τὰ δεσμά του; Ποιὰ μυστικὴ σκέψις, ἀράγε, τὴν ἐμπόδιζε;

— Ὅχι... Τὸ πᾶν ἐτελείωσε μεταξύ μας! Τὴν ἐβεβαίωσε.

Ἡ Ζοζίνα σηκώθηκε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη της στὰ δικά του.

— Τὸ πᾶν τελείωσε; Τ' ἐν' αὐτὰ πού λές! Τρελλάθηκες, Ραούλ μου;

Ὁ Μπωμανιάν εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν κοίσι του. Μόλις εἶδε τὶς τρυφερότητες τῆς Ζοζίνας πρὸς τὸν Ραούλ, ἐγίνε ἔξω φρενῶν. Ἐπλησίασε καὶ προσπάθησε νὰ τὴν τραβήξῃ ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Αὐτὴ ὅμως ἀνεπήδησε, σὰν νὰ τὴν εἶχε διαγώσει καμμιά ὀχιά.

— Μὴ μ' ἐγγίξεις, ἄθλιε! φώναξε. Καὶ μὴ φαντασθῆς ὅτι σὲ φοβάμαι! Τὸ ξέρεις πολὺ καλά ὅτι δὲν θὰ τολμήσης ποτε νὰ μὲ σκοτώσης! Εἶσαι ἕνας δειλὸς μονάχα! Τὰ χέρια σου τρέμουν... Τὰ δικά μου τὰ χέρια ὅμως, Μπωμανιάν, δὲν θὰ τρέμουν ὅταν σημάνῃ ἡ ὥρα.

Ὁ Μπωμανιάν ὠπισθοχώρησε μπρὸς στὸ ξέσπασμα αὐτὸ τοῦ μίους.

Καὶ ἡ Ἰωσηφίνα ἐξακολούθησε.

— Δὲν ἐσήμανε ὅμως ἀκόμη ἡ ὥρα σου, κακομοιρῆ μου! Δὲν ἔχεις ὑποφέρει ἀρκετά!... Δὲν ὑπέφερες μάλιστα καθόλου, γιατί μὲ θαρροῦσε πεθαμένη. Ἡ τιμωρία σου θάβει τώρα νὰ ξέρῃς πὼς εἶμαι ζωντανὴ καὶ ὅτι ἀγαπῶ...

Ἡ Ναί, τ' ἀκούς; Ἀγαπῶ τὸν Ραούλ! Στὴν ἀρχὴ τὸν ἀγαποῦσα γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ... σήμερον ὅμως τὸν ἀγαπῶ δίχως λόγο... Ἐπειδὴ εἶναι αὐτός... ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ξεράσω... Δὲν τὸ ξέρει, δὲν τὸ φαντάζεται πὸσο τὸν ἀγαπῶ... Οὐτε καὶ γὰρ δὲν τῶξερα... Τὶς τελευταίες αὐτὲς ὅμως μέρες μὲ ἀπέφυγε... Καὶ ἀνεληφθῆν πὼς αὐτὸς ἐν' ὄλ' ἡ ζωὴ μου.....

Ἄγνοοσα τὸν ἔρωτα... Τώρα μονάχα τὸν ἔμαθα...»

Δὲν μίσησε, παραληροῦσε. Κι' ὅσο ἔβλεπε πὼς τὰ λόγια της ἀφηνον ἀδιάφορο τὸν Ραούλ, ὁ ὁποῖος στὸ μεταξὺ εἶχε ξαναγίνει κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, τόσο περισσότερο λυσοῦσε.

Ὁ Μπωμανιάν ἄκουγε τὸν χείμαρρο τῶν λόγων της πελιδνῶ, σὰν νεκρὸς.

— Τὸν ἀγαπῶ, Μπωμανιάν! ἐξακολούθησε αὐτὴ. Τὸν ἀγαπῶ σὰν τρελλή... σὰν κολασμένη... Ὅπως ἀγοπᾶς εἰς ἐμένα... Ναί, θὰ πρὸς τιμοῦσα νὰ τὸν σκοτώσω παρὰ νὰ ξέρω πὼς ἀγαπᾶ κάποιον ἄλλο, πὼς δὲν ἀγαπᾶ πλέον ἐμένα. Μ' ἀγαπᾶ, ὅμως Μπωμανιάν, μ' ἀγαπᾶ, τ' ἀκούς; Μ' ἀγαπᾶ! Ἐνα γέλιο σπασματικὸ διήγηκε ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ Μπωμανιάν.

— Σ' ἀγαπᾶ, Ἰωσηφίνα Μπάλασμο; εἶπε. Ἐ, βέβαια, ἔχεις δικη, σ' ἀγαπᾶ... Σ' ἀγαπᾶ, ὅπως ἀγαπᾶ ὅλες τὶς γυναῖκες... Εἶσαι ὁμορφη καὶ σὲ ποθεῖ! Αὐριο θὰ ποιήσῃ μὴν ἄλλη! Καὶ τὸ ξέρεις αὐτό, Ἰωσηφίνα Μπάλασμο... Καὶ ὑποφέρεις καὶ σύ... ὦ, πὼς ὑποφέρεις!...

— Σώπα! τὸν διέκοψε ἄγρια αὐτὴ. Ἄν μ' ἀπατοῦσε, τότε μόνο θὰ ὑπέφερα... Ἀλλὰ δὲν μ' ἀπατᾶ... Καὶ τοῦ κάκου προσπαθεῖς...

Στοιμάτησε.

Ὁ Μπωμανιάν ἐσάρκαζε μὲ τόση κακία, ὥστε φοβήθηκε.

Μὲ φωνὴ χαμηλὴ, γεμάτη ἀγωνία, ἐξακολούθησε:

— Μιὰ ἀπόδειξι... Φέρε μου μιὰ ἀπόδειξι... Καὶ θὰ δῆς... Θὰ τὸν σκοτώσω ἀμέσως σὰν σκυλί...

Ἐβγάλε ἀπ' τὸ κορσᾶξ της ἕνα μικρὸ ρόπαλο, κατεσκευασμένον ἀπὸ μπαμποῦ πού κατέληγε εἰς μιὰ μολυβένια σφαῖρα. Τὸ βλέμμα της εἶχε πάρει μιὰν ἔκφρασι κακῆ.

— Ἐ, λοιπὸν ναί! ἀπήντησε ὁ Μπωμανιάν.

Σοῦ φέρνω τὴν ἀπόδειξι πού ζητᾶς...

— Μίλα... Πὲς ἕνα ὄνομα...

— Ἡ Κλαρίση ντ' Ἐτίγκ! εἶπεν ὁ Μπωμανιάν.

Ἡ Καλλιόστρο σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ἄ, ξέρω, εἶπε. Ἐνα ἀσήμαντο φλέρτ...

— Ὅχι δὲ καὶ τόσο ἀσήμαντο, ἀφοῦ ζήτησε τὴν κόρη ἀπὸ τὸν πατέρα της!

— Ἐξήγησε;... Μὰ ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν! Ἐχὼ λυθεὶ πληροφορίες... Ἐχουν συναντηθῆ ἐν ὄλφ δύο τρεῖς φορὲς στὴν ἐξοχί...

—...καὶ στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς μη-
χρούλας!

— Λὲς φέματα! ἀνέκραξε ἡ Καλλιόστρο.

— Μοῦ τὰ ὠμολόγησε ὅλα ὁ πατέρας τῆς!

— Καὶ αὐτὸς ἀπὸ ποῖον τῆλαθε;

— Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Κλαρίση!

— Κουταμάρες! Ἔνα κορίτσι δὲν ὀμο-
λογεῖ ποτὲ τέτοιο πράγμα στὸν πατέρα του!

— Ἔ, ὑπάρχουν περιπτώσεις, εἶπε γελών-
τας σαρκαστικά ὁ Μπωμανιάν, πού ἔνα κο-
ρίτσι εἶναι ἀναγκασμένον νὰ τὰ πῆ ὅλα
στοὺς γονεῖς του!

— Ἔ; Πῶς; Τολμᾶς;... Τὶ θέλεις νὰ
πῆς;

— Τὴν ἀλήθεια. Ἡ Κλαρίση πρόκειται
νὰ γίνῃ μητέρα... Καὶ ζητεῖ νὰ ἐξασφα-
λίση ἕνα ὄνομα στὸ πα δὲ τῆς... Ζητεῖ τὸν
γάμο!

— Τὸν γάμο! ἐπανάλαβε ἡ Ἰωσηφίνα
Μπάλαμο μὲ φωνὴ πιγυμένη ἀπ' τὴν ἀγα-
νακτητὴ Ἀνοησίς! Κουτσομπολιά! Οὔτε
μιὰ λέξι δὲν εἶν' ἀλήθεια ἀπ' ὅσα εἶπες.
Δὲν ξαναἰδωθήκαν. ἄλλως τε, ποτέ...

— Ἴσως ἀλληλογραφοῦν ὀμως.

Φέρε μου ἀπόδειξι, Μπωμανιάν! Θέλω
τὴν ἀπόδειξι! Ἀμέως!

— Θὰ σοῦ ἀρκοῦσε νὰ δῆς ἕνα γράμμα;

— Ἔνα γράμμα;

— Ναί... Ἀπὸ τὸν κύριον αὐτὸν στὴν
Κλαρίση.

— Γραμμένο πρὸ τεσσάρων μηνῶν;

— Γραμμένο πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.

— Τὸ ἔχεις ἐπάνω σου;

— Νά το;

Ἡ Ζοζίνα πῆρε τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβασε.

Ἦταν τὸ γράμμα πού εἶχε στείλει πρά-
γματι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Ραοὺλ στὴν
Κλαρίση. Τὸ γράμμα ὅπου τῆς ζητοῦσε
συγγνώμην.

Ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα τοῦ γράμ-
ματος, ἡ Ἰωσηφίνα ἔπεσε συντριμμένη σὲ
μιὰ καρέκλα.

— Ὅ νι' Ἐτίγῃ ἔκλεψε οὗτὸ τὸ γράμμα
ἀπὸ τὴν κόρη του καὶ μοῦ τὴ δῶσε, ἐξήγη-
σε ὁ Μπωμανιάν. Τὸ γραμματόσημο ἦταν
σφραγισμένον ἀπὸ τὴ Διληπόν. Κι' ἔτσι κα-
τῶρθωσα νὰ βρῶ τὰ ἴχνη σας.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἔμεινε λίγες στιγμὲς συλ-
λοισιμέη. Ὁ Ραοὺλ κατάλαβε πὼς ἡ Κλα-
ρίση εἶχε καταδικασθῆ σὲ θάνατο ἀπὸ
τὴν Ἰωσηφίνα.

— Σὲ εἶχα προειδοποιήσει! τοῦ εἶπε
αὐτὴ κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς.

— Μάλιστα, ἤμουν προειδοποιημένος,
ἀπήνησε αὐθαδέστατα ὁ Ραοὺλ.

— Μὴν ἀστειεύσαι! τοῦ φώναξε ἡ Ἰω-

σηφίνα Μπάλαμο χάνοντας τὴν ὑπομονὴ
τῆς. Θυμᾶσαι τὴ σούχα πῆ κάποτε; Ὅτι
τὸ καλύτερο πού θᾶξε νὰ κάνῃ αὐτὴ ἡ κο-
πέλλα, θὰ ἦταν νὰ μὴ τεθῆ ποτὲ ἀνάμεσα
στον ἔρωτά μας.

— Θὰ θυμᾶσαι, τότε, καὶ τὶ σοῦ εἶχα
ἀπαντήσῃ ἐγὼ; Ὅτι ἀν ἀγγίξης καὶ μιὰ
τρίχα τῆς κεφαλῆς τῆς...

— Ὡστε μὲ ἀπειλεῖς, κιάλας; Ὡστε παίρ-
νεις τὸ μέρος μιᾶς ἄλλης γυναῖκός ἐναν-
τιον μου; Ἄ, Ραοὺλ, τόσο τὸ χειρότερο
γι' αὐτὴ.

— Δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτε, ἐπέμεινε
ὁ Ραοὺλ, ἀφοῦ βρίσκεται ὑπὸ τὴν προστα-
σίαν μου!

Ξαφνικά ἀκούστηκε ἕνα σφύριγμα ἀπὸ
τὸ δρόμο.

— Ἄκουσες, Μπωμανιάν; ρώτησε ἡ Καλ-
λιόστρο. Ἐνας ἀνθρωπὸς μου πού φυλάει
ἔξω ἀπὸ τὸ φάρο, μὲ εἰδοποιεῖ μὲ τὸ σφύ-
ριγμα αὐτὸ ὅτι κάποιος ξένος μᾶς ἔρχεται.
Ὡστε ἐτοιμάσου! Γιατὶ φαντάζομαι πὼς
κι' ἐσὺ περιμένεις νὰ ἐμφανισθῆ τὸ μυστη-
ριώδες αὐτὸ πρόσωπο...

Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ
μπῆκε ὁ Λεονάρδος. Ἐπλησίασε, καὶ κάτι
εἶπε μυστικά στὴ Καλλιόστρο.

Αὐτὴ ἔμεινε κατὰπληκτη.

Τὶ λές! ψιθύρισε στὸν συνένοχό τῆς. Ἄ-
δύνατον...

Ἐγύρισε τὸ κεφάλι τῆς γιὰ νὰ μὴ φανῆ
τὸ συναίσθημα πού τὴν κατεῖχε.

Ὁ Ραοὺλ ὀμως ἐνόησε ὅτι ἦταν κυριευ-
μένη ἀπὸ ἀνέκφραστη χαρὰ.

— Μὴν κοιμηθῆ κανεὶς, εἶπε ἡ Καλ-
λιόστρο. Ἐρχονται... Λεονάρδε, ἐτοιμάσαι
τὸ ρεβόλβερ σου Κι' ὅταν περάσῃ τὸ κατῶ
ἡλι, αὐτὸς πού ἔρχεται, σκόπευσε τὸν.

Ὁ Μπωμανιάν, στὸ μεταξὺ, διευθύνθηκα
πρὸς τὴν πόρτα καὶ προσπάθησε νὰ τὴ
ἀνοίξῃ.

— Τρελλάθηκες; τοῦ εἶπε ἡ τρομερὴ
γυναῖκα. Τὶ ἔπαδες; Μείνε κεῖ πού βρέ-
σκεσαι!

Ὁ Μπωμανιάν ὀμως ἐπέμεινε.

— Μὰ γιατί θέλεις νὰ βγῆς ἔξω; τὸν ρώ-
τησε ἐκνευρισμένη ἡ Καλλιόστρο. Γιὰ ποι-
ὸ λόγο; Ὡστε λοιπὸν γαγορίζεις ποῖο εἶναι
τὸ πρόσωπο πού ἔρχεται καὶ θέλεις νὰ τὴ
ἐμποδίσῃς νὰ μπῆ;... ἢ, ἴσως, καὶ νὰ τὴ
ἀπαγάγῃς; Ἔ;

Ὁ Μπωμανιάν δὲν ἀπάντησε. Κρατοῦσι
σφιχτὰ τὸ πόμοιο τῆς πόρτας καὶ προσπα-
θοῦσε νὰ τὸ γυρίσῃ.

Ἡ Καλλιόστρο τότε γύρισε πρὸς τὸ
Λεονάρδο καὶ τοῦ ἔκανε ἕνα νόημα Ὅ καὶ

κοῦργος ἐνόησε. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του ἓνα στενόμακρο ἔγχυρι μίθιο καὶ χτύπησε τὸν Μπωμανιὰν στὸν ὄμο. Ὁ Μπωμανιὰν κλονίστηκε. Παράτησε τὸ κόμολο...

— Ἀ! κακούργα!... ψιθύρισε.

Καὶ σωριάστηκε καταγῆς.

Ἡ Καλλιόστρο γύρισε πρὸς τὸν Λεονάρδο.

— Ἐμπρός! τοῦ εἶπε μὲ ἀπάθεια. Βοήθησέ με...

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δωματίου ὑπῆρχε ἀρκετὸ σκονιὶ—τὸ περισσεύμα τοῦ σκονιοῦσθ μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε δέσει ὁ Μπωμανιὰν τὸν Ραοῦλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Μεγαλοφυΐα καὶ Παραφροσύνη.

Ἐνας ἀναστεναγμὸς βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ραοῦλ.

Ἔλα τὰ περιμένε, ἀλλ' ὄχι αὐτό... ὄχι αὐτό...

Ἡ Κλαρίσση, ὡς τόσο, κίτταξε ἐμβρόντητη ὀλόγουρά της.

Ἦταν ἀντίκρισε τὸν Ραοῦλ, δεμένο, εἶδασε.

— Μὰ τί συμβαίνει, Ραοῦλ; ρώτησε. Γιατί εἶσαι ἔτσι;

— Μὴ φοβάσαι, Κλαρίσση... τῆς εἶπε αὐτὸς ὅσο μποροῦσε πρὸ ἀτάραχα. Δὲν διατρέχω κανένα κίνδυνο. Οὔτε καὶ σὺ. Ἐννοια σου...

Ἡ Κλαρίσση κίνη τὴ στιγμή εἶδε καὶ τὸν Μπωμανιὰν ματωμένο καὶ φιμωμένο.

— Θεέ μου... εἶπε μόνο.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Λεονάρδο τὸν ἐρώτησε δευτερευόντως:

— Τί γυρεύετε ἀπὸ μένα; Εἶναι τρομερὰ ὄλ' αὐτά. Ποιὸς μοῦ ἔστησε αὐτὴ τὴν παγίδα;

— Ἐγὼ! ἀπήντησε ἡ Ἰωσηφίνα Μπάλασμο.

— Ἔσεῖς; Θεέ μου... Μὰ ποιά εἰσθε; Δὲν εἶτε γνωρίζω.

— Σὰς γνωρίζω ὅμως ἐγὼ, εἶπε ἡ Ἰωσηφίνα Μπάλασμο, μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ τὸ μῖσος κ' ἀπὸ τὴ ζήλεια. Εἰσαστε ἡ κόρη τοῦ θαρώνου ντ' Ἐτίγκ...

Καὶ γνωρίζω ἀκόμη διὸ ἀγαπάτε τὸν Ραοῦλ ντ' Ἀντρεζύ!...

Ἡ Κλαρίσση κοκκίνισε. Δὲν διαμαρτυρήθηκε ὅμως καθόλου.

Ἡ Ἰωσηφίνα Μπάλασμο γύρισε πρὸς τὸν Λεονάρδο.

Ἡ Καλλιόστρο καὶ ὁ Λεονάρδος τὸ πῆραν καὶ δέσαν τὸν Μπωμανιὰν.

Κατόπιν πῆγαν καὶ κρυφτῆκαν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα...

Ἐπέρασαν μερικὰ λεπτά.

Τὰ ὅματα τώρα πλησιάζαν.

Ὡστε θὰ ἐμφανίζοταν, τέλος πάντων, τὸ μυστηριώδες πρόσωπο πού εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν γρηὰ Ρουσελὲν τὴν περιφημὴ κασσετίνα!

Ὁ Ραοῦλ εἶχε στηλωμένα τὰ μάτια του μὲ ἀγωνία πάνω στὴν πόρτα.

Τέλος ἡ πόρτα ἀνοίξε. Καὶ στὸ κατώφλι φάνηκε... ἡ Κλαρίσση ντ' Ἐτίγκ!...

— Πήγαινε νὰ κλείσῃς καλὰ τὴν πόρτα τοῦ φράχτη, τοῦ εἶπε.

— Νὰ μείνω ἔξω νὰ φυλάω; ρώτησε ὁ Λεονάρδος.

— Ναι, δὲν σὲ χρειάζομαι πρὸς τὸ παρόν, ἀπήντησε ἡ Ζοζίνα μ' ἓνα ὕφος τρομερό, πού ἔκανε τὸν Ραοῦλ νὰ παγώσῃ. Μείνε ἔξω. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ τ' ἀκούς; Κανεὶς;

Ὁ Λεονάρδος ὑπήκουσε.

Ἡ Ἰωσηφίνα Μπάλασμο ἐκίτταξε καλὰ, ἓνα ἓνα, τὰ τρία θύματα της. Ἐνα σατυρικό χαμόγελο ἀνθίξε στὰ χεῖλη της. Ἦταν ἀπόλυτη κυρία τοῦ πεδίου τῆς μάχης... Μὲ ἀπειλὴ θανάτου μποροῦσε νὰ ἐπιβάλῃ τὴς θελήσεις της.

Ἀνάγκασε τὴν Κλαρίσση νὰ καθίσῃ σὲ μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε κ' αὐτὴ ἀπέναντί της. Κατόπιν, μὲ φωνὴ βαθεῖα, τῆς εἶπε:

— Πρὸ τριῶν μηνῶν, δεσποινίς, μιὰ γυναῖκα ἀπῆχθη βιαίως ἀπὸ δυὸ ἄνδρες πού τὴν ἔφεραν καὶ τὴν ἐφυλάκισαν στὸν πύργο τοῦ Ἐτίγκ. Κατόπιν οἱ δυὸ ἄνδρες αὐτοί, μαζί μ' ἓναν τρίτον, τὸν ἀρχηγὸ τους, σύραν τὴν δυστυχήσιμην αὐτὴν γυναῖκα ὡς τὴν ἀκτὴ, τὴν ἔβαλαν μέσα σὲ μιὰ βάρκα πού εἶχαν τροπήσει προηγουμένως ἐπίτηδες, καὶ ἐπεχείρησαν νὰ τὴν δολοφονήσουν... νὰ τὴν πνίξουν. Οἱ δυὸ ἄνδρες πού τὴν ἀπήγαγαν, οἱ δῆμιοι τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἦσαν ὁ πατέρας σας καὶ ὁ ξαδελφός του ὁ Μπινετιώ...

— Ἀδύνατον! Θεέ μου! ἐκραύγασε μ' ἓνα λυγμὸ ἡ Κλαρίσση.

Ἡ Ἰωσηφίνα Μπάλασμο ἐξακολούθησε

Τέλος ή πόρτα άνοιξε, και στο κατώφλι φάνηκε...ή Κλαρίσση νε'Ετίγκ! ...

χωρίς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὴν διακοπὴ τῆς νέας!

.... Ἀρχηγὸς τοὺς ἦταν ὁ Μπωμανιάν. Καὶ ἡ γυναῖκα ἤμουν ἐγώ! Κἀποιοὶ ὁμως εἶχε παρακολουθήσει τὶς ὑποτιεὶς κινήσεις τῶν τριῶν κακούργων. Κι' ὁ κάποιος αὐτὸς δὲ ἔσωσε. Θὰ θέλατε, δέβαια, τώρα νὰ μάθετε ποιὸς ἦταν ὁ «κάποιος» αὐτός; Ἦταν, ἀλυστάτα, δεσποινίς, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε περάσει τὴ νύχτα στὴν κρεββατοκάμαρά σας... ὁ ἐρωμένος σας! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν τὸν εἶχε δεχτῆ ὁ πατέρας σας γι' ἀραβωνιαστικὸ σας!

— Θεέ μου. Γιατὶ τὰ λέτε αὐτά, κυρία; ρώτησε ἡ Κλαρίσση ποὺ εἶχε χλωμίανει τρομερά!

— Μὰ... σεῖς ἢ ἴδια τὰ ὁμολογεῖσατε στὸν πατέρα σας, ἀφοῦ πρόκειται ἀπὸ τὶς παράνομες αὐτὲς σχέσεις σας νὰ γίνετε μητέρα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, λοιπόν, δεσποινίς, ἐρωτεύθηκε παράφορα τὴν γυναῖκα ποὺ εἶχε σώσει ἀπὸ τὸν θάνατο. Καὶ... τὸν ἐρωτεύθηκε κι' αὐτή... Μ'ἔναν ἔρωτα τρομερό, τέτοιον, ποὺ δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ νοιώσετε. Σὰς ἐγκατέλειψε, φυσικὰ, ὁ νέος αὐτός. Τὴν ἐρωτικὴ του περιπέτεια μάλιστα με' σὰς τὴν θεωροῦσε ὡς κάτι τὸ ἀσήμαντο. Ἔτσι μοῦ εἶχε πῆ ὁ ἴδιος. Τώρα τελευταία, ἐν τούτοις, συνέθη κάποιια παρεξήγησις μεταξὺ τοῦ σωτήρος καὶ τῆς σωθείσης γυναικός. Κι' ὁ νέος, ἐπάνω στὸ πεισμά του, σὰς ἔγραψε ἕνα γράμμα ὅπου σὰς ζητοῦσε συγγνώμη. Καταλαβαίνετε λοιπόν, ἐξακολούθησε ὑπόκωφα ἡ Καλλιότρο, γιατί ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς φερθῶ σὰν σὲ ἐχθρά... καὶ μάλιστα σὰν σὲ θανάσιμη ἐχθρά; Γιατὶ ὑπόδετο, δεσποινίς, ὅτι θὰ καταλαβαίνετε ποιὸς ἦταν ὁ νέος αὐτός...

Στὸ πρόσωπο τῆς Κλαρίσσης, καθὼς ἄκουγε, ἦταν ζωγραφισμένος ὁ πόνος καὶ ἡ ἀγωνία.

— Σάπα, Ζοζίνα! Σάπα, φώναξε ὁ Ραούλ. Εἶναι τόσο ταπεινὸ αὐτὸ ποὺ κάνεις... Πρὸς τί, ἄλλωστε;

— Πρὸς τί; εἶπε ἄγρια ἡ Ζοζίνα. Ἄ!... Θέλω νὰ ὑποφέρῃ κι' αὐτὴ ὅπως ὑπέφερα ἐγώ. Καί, γυρίζοντας πρὸς τὴν νέα, ἐξακολούθησε:

— Δὲν τὰ ἐμάτατε ὁμως ἀκόμη ὅλα, δεσποινίς.

»Πρὸ εἰκοσιδύο ἐτῶν, τὴν ἐποχὴ τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, δύο ἄνδρες, θέλοντας νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰ προελαύνοντα γερμανικὰ στρατεύματα, μπήκαν σὲ μιὰ καρρότσα γιὰ νὰ φύγουν. Τὴν καρρότσα αὐτὴ τὴν

ὠδηγοῦσε κάποιος Ρουσελέν. Στὸν δρόμο τὸ ἄλογο τῆς καρρότσας ψόφησε ἀπὸ τὴν κούρασι κι' ἀπὸ τὸ κρύο. Τότε αὐτοὶ ἐσκότωσαν τὸν ἐπιβάτη ἐνὸς διερχομένου ἄμαξι τοῦ καὶ πῆραν τὸ ἄλογό του. Μέσα στὸ ἄμαξι ὁμως θεῖκαν καὶ μιὰ κασσετίνα ποὺ πῆραν μαζί τους, καὶ τὴν ἔδωσαν στὸν ἄμαξά. Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνδρες ἦταν πάλι ὁ πατέρας σας καὶ ὁ Μπεννετιά... Ὅλα τὰ πλοῦτη τους προσέρχονται ἀπὸ τὴ ληστεία αὐτή. Τὸν Ρουσελέν τὸν ἀντάμειψαν γερά γιὰ νὰ μὴ τοὺς μαρτυρήσῃ. Κι' ὅταν πέθανε, ἐξακολούθησαν νὰ ὑποστηρίζουν τὴ χήρα του... Ὁ πατέρας σας τὴν ἐγκατέστησε στὴν Διλυμόν. Αὐτὸς τῆς ἔστειλε χρῆματα γιὰ νὰ συντηρηθῇ. Γιὰ νὰ μὴν ὑποψιασθῇ μάλιστα κανεῖς τὸ παραμικρό, τῆς ἔστειλε τὰ χρῆματα με' σὰς, ποὺ δὲν ξέρατε, φυσικὰ, τίποτα, καὶ ποὺ εἶχατε ἀρχίσει νὰ συμπιθῆτε τὴν καυμένη τὴν γοργὰ Ρουσελέν. Εἴσατε ἡ κόρη ἐνὸς δολοφόνου, δεσποινίς!

Ἡ Καλλιότρο ἐσάπασε μερικὰ δευτερόλεπτα γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ ἔργο της. Καὶ κατόπιν, με' μοχθηρία, ἐσυμπλήρωσε:

— Κι' εἴσατε ἐρωμένη ἐνὸς λωποδύτη! Μάλιστα, δεσποινίς. Ὁ κ. Ραούλ ντ' Ἀντρέζ ντε λωποδύτης! Δὲν τὸν λέτε Ραούλ ντ' Ἀντρέζ; Σὰς εἶχε πῆ ψέματα καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα! Τὸ ὄνομά του εἶναι Ἀρσέν Λουπέν. Προσπαθήσατε νὰ σὰς ἐντυπωθῆ δεσποινίς. Ἀρσέν Λουπέν. Θὰ γίνῃ διάσημος μιὰ μέρα. Διάσημος στὸ πάνθεον τῶν λωποδυτῶν. Ἡ κόρη ἐνὸς φονιά, κι' ἕνας λωποδύτης! Ταιριαστὸ ζευγάρι, μὰ τὴν ἀλήθεια!...

Ἡ Κλαρίσση δὲν ἔλιγε τίποτα. Ἦταν πελιδνὴ. Κι' ἔμεινε σωριασμένη στὴν καρέκλα τῆς ὥσαν νὰ ἦταν ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ.

— Τέλος πάντων, τί θέλεις; Τί γυρεύεις ἀπ' αὐτὸ τὸ κορίτσι; ρώτησε με' συγκρατημένη λύσσα ὁ Λουπέν.

— Ὡ, ἀπλούστατα, ἀπήνησεν ἡ Καλλιότρο. Κατὰ τὴν τελευταία σας ἐπίσκεψιν, δεσποινίς, στὸ σπίτι τῆς χήρας Ρουσελέν, εἶδατε κάποιια κασσετίνα... ἀπὸ ξύλο μπαμπού... τὴν κασσετίνα ποὺ σὰς ἀνέφερα προηγουμένως, καὶ τὴν ἐπήρατε... Γιατὶ τὴν ἐπήρατε;

— Ὡ... δὲν εἶχα κανένα συγκεκριμένον λόγο... ἐτραύλισε με' κόπο ἡ νέα Μοῦ ἄρεσε τὸ σκεδίό της...

— Καὶ τί ἀπέγινε ἡ κασσετίνα; τὴν κουβαλήσατε σπίτι σας;

— Ναί.

— Κι' ὁ πατέρας σας τὴν εἶδε ;
 — Ναί.
 — Τὴν ἴδια μέρα ; ...
 — Ὅχι... Λίγες μέρες κατόπιν...
 — Καὶ σὰς τὴν πῆρε ;
 — Ναί.
 — Μὲ ποιά δικαιολογία ;
 — Μὲ καμμιά...
 — Καλά. Τὸν καιρὸ ὅμως ποὺ εἶχατε τὴν
 κασσετίνα στὴν κατοχὴ σας, θὰ τὴν ἐξετά-
 σατε, βέβαια.

— Φυσικά.
 — Καί... κάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμα... δὲν
 εἶδατε κάποια ἐπιγραφή ;

— Ναί.
 — Μὲ λατινικοὺς χαρακτήρες, δὲν εἶναι
 εἴτσι ;

— Ναί.
 — Καὶ θὰ τὴν διαβάσατε, βέβαια, τὴν
 ἐπιγραφή.

— Τὴν διάβασα.
 — Μὲ εὐκολία ;
 — Ὅχι. Ἦταν μισοσβυσμένη. Τὴν διά-
 βασα ὁμως.

— Θὰ τὴν θυμώσατε, τότε.
 — Ναί. Δὲν ξέρω... Ἐὰν προσπαθῆσω...
 — Προσπαθήστε νὰ τὴν θυμηθῆτε !
 Εἶναι ἀνάγκη.

— Μὰ ἔχω τὸ δικαίωμα ; Ἄφου εἶναι
 ἔνα τόσο σοβαρὸ μυστικὸ ;

Ἡ Κλαρίσση ἐσώπασε δυσταχτικά.
 — Ἐχεις τὸ δικαίωμα ! τῆς εἶπεν ὁ Ραούλ.
 Τὸ μυστικὸ αὐτὸ δὲν ἀνήκει σὲ κανένα.
 παρὰ μόνον σ' ἐκείνον ποὺ θ' ἀνακαλύψῃ
 τὴ σημασία του. Πῆς λοιπόν. Τὶ ἔγραφε
 ἢ ἐπιγραφή ;

Ἡ Κλαρίσση ἔμεινε σκεπτική. Φαινόταν
 καθαρά ὅτι προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ. Καὶ
 ξαφνικά ἔρριξε μιὰ κραυγὴ ἀνακουφίσεως.

— Θυμῆθηκα ! εἶπε. Ναί... Αὐτὴ ἢ
 φράσι ἦταν... Πέντε λατινικὲς λέξεις.

— Ποιά φράσι ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ
 Καλλιόστρο.

— Σταθῆτε... Νά : « *Αὐτὸ λάμπιντεμ κουρ-
 ρέμπαι ὄλιμ Ρεγγίνα* » !

— Ψέματα ! ἐκραύγασε ἡ Καλλιόστρο.
 Ψέματα. Τὴν ξέρουμε αὐτὴ τὴ φράσι ποὺ
 σημαίνει : « Πρὸς τὴν πέτρα ἄλλοτε ἔτρεχε
 ἢ βασίλισσα ! » Δὲν ἔχει καμμιά ἔννοια αὐτὴ
 φράσι ! Ποὺ θρίσκειται αὐτὴ ἢ πέτρα, καὶ
 καὶ ποιά βασίλισσα πρόκειται ; Ὅχι, ὄχι...
 Υπάρχει καὶ κάποια ἄλλη λέξι γραμμένη
 τὴν κασσετίνα ! Ἐμπρός, λέγε γρήγορα !
 Ποιά εἶν' αὐτὴ ἢ λέξι ; Μίλησε, εἰδειψή ...

Ἡ Κλαρίσση, τρομοκρατημένη, σάπαινε.
 — Προσπάθησε νὰ θυμηθῆς, τῆς εἶπεν

ἱκετικὰ ὁ Ραούλ. Ἐκτός ἀπὸ τὶς πέντε
 αὐτὲς λέξεις δὲν εἶδες καὶ καμμίαν ἄλλη ;
 — Δὲν ξέρω... δὲν πιστεύω... μουρμού-
 ρισε ἡ νέα.

— Μίλησε, σοῦ εἶπα ! οὐρλιασε ἡ Καλ-
 λιώστρο ἀρπάζοντας τὴν Κλαρίσση ἀπὸ τὸ
 μπράσσο. Εἰδειψή...
 Καὶ θλέποντας ὅτι ἡ νέα δὲν ἀπαντοῦσε,
 γυρίζοντας πρὸς τὸν Λεονάρδο, ποὺ στὸ
 μεταξύ εἶχε μῆτ' στὸ δωμάτιο καὶ στεκόταν
 κοντὰ στὴν πόρτα, ἐπρόσθεσε ἀπειλητικά.

— Λεονάρδε, ἐμπρός ! Πάρ' τὴν... καὶ
 ἄρχισε νὰ τὴν ἀνακρίνης !...
 Ὁ Λεονάρδος ἄρπαξε τὴν νέα ἀπὸ τὸν
 ὄμο καὶ τὴν ἔσυρε βάνασα πρὸς τὴν πόρτα.

— Ἄνανδρε ! Τέρας ! οὐρλιασε ὁ Ραούλ
 προσπαθώντας ν' ἀπολυτρωθῆ ἀπὸ τὸ δε-
 σμὰ του. Μιὰ τρίχα ἀν' ἀγγίξει ἀπὸ τὸ
 κεφάλι της, τάκοῦς ; Μὰ τρίχα ἀν' ἀγγίξει,
 θὰ σὰς σκοτώσω καὶ τοὺς δύο σας. Ἄ,
 τοὺς κακοῦς ! Ἀφήστε τὴν λοιπόν !...

Μὲ τὶς ἀπότομες κινήσεις ὅμως ποὺ εἶχε
 κάνει, τὸ σκοινὶ εἶχε σφιχτῆ δυνατὰ δλό-
 γυρὰ του καὶ τὸν ἀκίνητοῦσε.

— Βλέπω ὅτι... ἐφρονιμewe ! τοῦ εἶπε εἰ-
 ρωνικά ἡ Ἰωσηφίνα Μπάλοσα.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Ραούλ, κατορθώ-
 νοντας μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια νὰ
 ξαναγίνῃ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἄπλως
 σκέπτομαι !

— Σκέπτεσαι ; Τὶ σκέπτεσαι ;
 — Τὴν ἐβεβαίωσα προηγουμένως ὅτι δὲν
 διατρέχει κανένα κίνδυνο, κ' ὅτι θὰ φύγῃ
 σῶα ἀπὸ δῶ. Ἐννοῶ νὰ κρατήσω τὸν λόγο
 μου.

— Κάπως ἄργα τὸ σκέφτηκες αὐτό ! εἶπε
 ἡ Καλλιόστρο.

— Ὅχι. Ζοζίνα. Θὰ τὴν ἐλευθερώσης.

Ἡ Καλλιόστρο γύρισε πρὸς τὸν συνέ-
 νοχό της.

— Εἶσαι εἰτοιμος, Λεονάρδε ; ρώτησε. Πή-
 γυινε, καὶ μὴ ἀργήσης !

— Σταθῆτε, φώναξε ὁ Ραούλ.

Κι' ὁ τόνος τῆς φωνῆς του φανέρωνε
 μιὰ τέτοια αὐτοπεποίθησι, ὥστε ἡ Καλ-
 λιώστρο τὸν κύτταζε μὲ δισταγμό.

— Σταθῆτε ! ξανάπε ὁ Ραούλ. Καὶ σέ,
 Ζοζίνα, ἐλευθερώσε τὴν. Ἄκουσε τι εἶπα
 Ζοζίνα ; Ἀπαῖνά νὰ τὴν ἐλευθερώσης ! Δὲν
 πρόκειται ν' ἀναβάλῃς τὴν φριχτὴ ἀνά-
 κρισιν' στὴν ὁποῖαν σκοπεύεις νὰ ὑποβάλῃς
 τὴν Κλαρίσση. Πρόκειται νὰ τὴν ἐλευθε-
 ρώσης ! Νὰ τὴν ἀφήσης νὰ φύγῃ !

Ἐπρεπε νάχη πολὺ μεγάλη πεποίθησι
 στὸν ἑαυτὸ του, διάβολε, γιὰ νὰ μιλήγ' εἶτω

— Λόγια, πάλι... ψιθύρισε ἡ Καλλιόστρο. Καμμιά καινούργια πονηριά...

— Έργα, Ζοζίνα! εἶπε θριαμβευτικά ὁ Ραούλ 'Η μάλλον ἓνα και μόνο γεγονός, πού ὄταν τ' ἀκούσης ὁμως θά μέ ὑπακούσης σαν σκυλάκι!...

— Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; ρώτησε ἡ Καλλιόστρο μέ κάποια ταραχή. 'Έχεις νά ζητήσης τίποτα;

— Δέν ζητώ. 'Απαιτώ.

— Τί πράγμα;

Νά ἐλευθερωθῆ ἁμέσως ἡ Κλαρίσση και νά φύγῃ ἀπό δῶ χωρίς νά κουνηθῆ οὔτε ὁ Λεονάρδος οὔτε σύ!

'Η Καλλιόστρο γέλασε.

— Αὐτό μόνο «ἀπαιτεῖς»; εἶπε.

— Ναι αὐτό.

— Και εἰς ἀντάλλαγμα τί θά μου δώσεις;

— Τήν λύσι τοῦ αἰνίγματος!... Τήν ἐξήγησι τῆς φράσεως πού βρίσκεται μέσα στήν κισσετίνα!...

'Η Καλλιόστρο ἀναπήδησε:

— Τήν ξέρεις λοιπόν;

— Ναι.

'Η κατάστασι ξαφνικά ἄλλαξε.

'Η Καλλιόστρο δέν συλλογιζόταν κιὰ τήν ἐκδίκησι τῆς. Μπροστά τῆς παρουσιαζόταν τὸ δράμα τοῦ ἀμυθῆτου θησαυροῦ.

'Ο Μπωμανιάν εἶχε ἀνασηκωθῆ και ἀκουγέ ἀτλήσει.

'Αφήνοντας τήν Κλαρίσση ὑπὸ τήν φύλαξι τοῦ συνενοχοῦ τῆς, ἡ Καλλιόστρο πλησίασε τὸν Ραούλ και τὸν ρώτησε.

— Και γιά νά βρῆ κανεῖς τήν ἀκριβῆ τοποθεσία τοῦ θησαυροῦ ἀρκεῖ ἡ λύσι αὐτῆ τοῦ αἰνίγματος;

— Ναι.

— Και μπόρεσε, ἐσὺ...

— 'Ε, τί τὰ θέλεις, μπόρεσα! Κάτι ὑποψιαζόμενον ἤδη... Ξαφνικά ὁμως ἀντίκρουσα τήν ἀλήθεια!

— Ἐμπρός, λοιπόν, μίλα, τοῦ εἶπε ἡ Καλλιόστρο, κι' ἡ Κλαρίσση ἁμέσως θά ἐλευθερωθῆ.

— Πρῶτα θά φύγῃ ἀπ' ἐδῶ, κι' ὕστερα θά ἐξηγηθῶ! ἀπήντησε ὁ Ραούλ. Και θά μιλῆσω, φυσικά, ὄχι δεμένος ὅπως εἶμαι τώρα... ἀλλά ἐλευθερός!

— Δέν ξέρεις τί λές. Ξεχνᾷς τήν πραγματικὴν κατάστασι... Ξεχνᾷς ὅτι εἶμαι κυρία τῆς καταστάσεως.

— Ὅχι πλέον! φώναξε σαρκαστικά ὁ Ραούλ. Τώρα κύριος εἶμαι 'γώ. Ἐξαρτάται ἀπὸ μένα! Ἐγὼ θά σοῦ ὑπαγορεύω τοὺς ὁρους μου!

'Η Ἰωσηφίνα ἀνασήκωσε τοὺς ὄμους. Ἐν τούτοις τοῦ εἶπε:

— Ὅρκισου πῶς λές τήν ἀλήθεια! Ὅρκισου στὸν τάφο τῆς μητέρας σου!

— Ὅρκίζομαι στὸν τάφο τῆς μητέρας μου, ἀπήγγειλε μέ βαθεῖα φωνῆ ὁ Ραούλ, ὅτι εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας μετὰ τήν ἀναχώρησι τῆς Κλαρίσσης θά σοῦ ὑποδείξω τήν ἀκριβῆ τοποθεσία ὅπου βρίσκεται ὁ θησαυρός τῶν μοναστηριῶν τῆς Γαλλίας! Ἐλα, Ἰωσηφίνα Μπάλαμο... Λογικέφου... Ὅλη τῆ ζωῆ σου τήν ἐπαιξες πάνω σ' ἓνα χαρτί: τήν κατάρτισι ἀμυθῆτων θησαυρῶν... Τί διάβολο, λοιπόν! Τώρα πού ἐρχομαι και στοὺς προσφέρω ἐγὼ τοὺς θησαυρούς, θά τοὺς ἀπαρηθῆς;

— Ἐστῶ! εἶπε ἀποφασιστικά ἡ Καλλιόστρο. Ἄς φύγῃ ἡ Κλαρίσση... Ἄλλωστε, πού θά μου πᾶρῃ! Θά τήν ξαναῦρω... Λεονάρδε, ἄφησε τῆ μικρῆ νά φύγῃ. Κι' αὐτῶν, λύσε τον!

'Ο Λεονάρδος προχώρησε κι' ἔλυσε τὰ σχοινιά πού κρατοῖσαν δεμένο τὸν Ραούλ.

Αὐτὸς προχώρησε πρὸς τήν Κλαρίσση, και μέ φωνῆ σιγαῆ τῆς εἶπε:

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην γιά ὅλα ὅσα ἔγιναν... Δέν θά ἐπαναληθῆ ποτὲ αὐτῆ ἡ σκηνῆ, νά εἰσθε βεβαία γι' αὐτό. Ἀπὸ τώρα κι' ἔμπρός βρισκαστε ὑπὸ τήν προστασία μου! Πῶς αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸ σας; Μπορεῖτε νά φύγετε;...

— Ναι... ναι... ψιθύρισε ἡ νέα. Ἔσεῖς ὁμως;

— Ὄ, ἐγώ, ἔννοια σας, δέν διατρέγω κανένα κίνδυνο. Τὸ κυριώτερο εἶναι νά σωθῆτε ἐσεῖς...

Προχώρησε κι' ἀνοῖξε τήν πόρτα.

— Πηγαίνετε, λοιπόν... εἶπε. Μὴ φοβάσαστε τίποτε, οὔτε γιά σᾶς, οὔτε γιά μένα... Θά ξανασυαναληθῶμε ὅταν θά σημάνη ἡ ὥρα... ὁσαδήποτε ἔμπροδια κι' ἂν παρουσιαστοῦν μπροστά μας.

'Η Κλαρίσση ἔφυγε. Ὁ Ραούλ ἔκλεισε τήν πόρτα πίσω τῆς.

Κατόπιν εἶχε τὸ θράσος νά πῆ:

— Τί ἀξιολάτρευτο πλάσμα!...

* * *

— Ἐμπρός! τοῦ φώναξε ἡ Καλλιόστρο, κατακόκκινη ἀπ' τὸ κακό τῆς. Ἐξετέλεσα, βλέπεις, τ. ὅς ὄρους σου. Τώρα πρέπει νά κρατήσης κι' ἐσὺ τὸν λόγο σου! Μίλα λοιπόν.

— Πόσο διάζεσαι καυμένη! Πρῶτον, ὦρῖσα ἓνα χρονικὸ διάστημα εἰκοσι λεπτῶν ἀπ' τῆ στιγμῆ πού θά φύγῃ ἡ Κλαρίσση

ὡς τῆ στιγμῇ πού θά μιλήσω... Κι' ἔπειτα...

— Ἐ, τί συμβαίνει ἀκόμη;
— Κι' ἔπειτα, πού νά πάρ᾽ ἡ ὀργή, πῶς θέλεις νά βρῶ ἔτσι ἀμέσως τῆ λύσι ἐνός αἰνίγματος, πού ἐπὶ χρόνια τώρα προσπαθεῖτε ὅλοι ἐσεῖς τοῦ κόκκου νά τῆ ῥήτε

Ἡ Ἰωσηφίνα ἔμεινε κόκκαλο.
— Τί θέλεις νά πῆς;
— Ἀπλούστατα, ἤξωτ᾽ νά μ' ἀφήσης λέγεις στιγμὴς ἤσυχο!

— Καὶ γιατί;
— Γιὰ νά βρῶ τῆ λύσι τοῦ αἰνίγματος!
— Πῶς; Ὅστε δὲν τὴν ἤξερες;
— Ποιά; Τῆ λύσι τοῦ αἰνίγματος; Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι!

— Ἄ! Ὅστε εἶπες ψέματα;
— Ζοζίνα, τί εἶν' αὐτὰ πού λές;
— Εἶπες ψέματα, ἀφοῦ ὠρκίστηκες...
— Στὸν τάφο τῆς καυμένης μου τῆς μητέρας, ναί, ὠρκίστηκα δὲν τ' ἄρνοῦμαι. Νὰ ἐξηγουμεθα ὁμως. Δὲν ὠρκίστηκα ὅτι ἤξερα τὴν ἀλήθεια. ὠρκίστηκα ὅτι θά σοῦ φανέρωνα τὴν ἀλήθεια.

— Μὰ γιὰ νά τὴν φανερώσης πρέπει νά τὴν ξέρης!

— Καὶ γιὰ νά τὴν μάθω πρέπει νά σκεφτώ. Γι' αὐτὸ σοῦ ἐξῆλθ' στιγμὴς ἡσυχίας.

Ἡ Καλλιόστρο ἔρριξε στὸν Ραοῦλ κάτι βλέμματα γεμάτα ἀπειλές.

— Ἔστω! εἶπε. Σὲ ξέρω. Θά κρατήσης τὸν λόγο σου...

— Ἄ, μάλιστα! ἀπήντησε ὁ Ραοῦλ. Τώρα πού μὲ φέρνεις στὸ φιλότιμο εἶμαι χαμένος! Γιατί τώρα πρέπει νά βρῶ... Καὶ θά βρῶ...

Ἐβγάλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα σημειωματάριο κι' ἓνα μολύβι. Σὲ μιὰ σελίδα τοῦ σημειωματοῦ ῥιου ἐχάραξε κάτι γραμμὲς ἀπὸ κάτω ἔγραψε τὴν λατινικὴ φράση: «*ἀνε λάπιντεμ κουρεμπιατ ἔλιμ ρεγγίνα*».

Καὶ κατόπιν βυθίστηκε σὲ συλλογισμοῦς.
Ἡ Καλλιόστρο κι' ὁ Μπωμανιάν ἀπ' τὴ γωνία του παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὴν ἐκφρασι τοῦ προσώπου του.

Ὁ Ραοῦλ ὁμως δὲν ἔδινε προσοχὴ σὲ κανέναν.

Φαινόταν ἀφωσιωμένος στὶς σκέψεις του. Ἐπέρασαν ἔτσι δέκα λεπτά, ἓνα τέταρτο...

Ἡ Ἰωσηφίνα Μπάλαμο, τέλος, ἐρώτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:

— Τί ἔχεις, Ραοῦλ; Φαινέσαι συγκινημένος.

— Ναί, ἀπήντησε αὐτὸς, εἶμαι πράγματι πολὺ συγκινημένος. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, ὁ θησαυρὸς αὐτὸς πού εἶναι κρυμμένος μέσα σὲ μιὰ πέτρα, στὴ μέση τοῦ δρό-

μου, εἶναι περίεργα βέβαια... Κι' ὅμως δὲν εἶναι τίποτα πρὸς τὴν κεντρικὴν ἰδέαν αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Δὲν μπορεῖς νά φαντασθῆς τί περίεργο πού εἶναι... τί ποιητικὸ... καὶ τί ὠραίο...

Ὁ Ραοῦλ ἔμεινε ἀμίλητος μερικὲς στιγμὲς ἀκόμη, βυθισμένος στὶς ὄνειροπολήσεις του.

Κατόπιν ἐδήλωσε μὲ ἐπισημότητα:
— Οἱ καλόγεροι τοῦ μεσαιῶνος, Ζοζίνα, ἦταν κουτεντέδες!

Σηκώθηκε ὀρθιος
— Μὰ ναί, Θεέ μου... Μπορεῖ νά ἦταν θεοφοβούμενοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ στὸ βάθος ἦταν κουτεντέδες! Ξέρεις μὲ τί μοιάζει ὁ τρόπος πού βρῆκαν γιὰ νά διαφυλάξουν τὸν θησαυρὸ τους; Σᾶν νά τὸν τοποθετοῦσαν στὴ μέση μιᾶς πλατείας καὶ νά καρφισῶναν ἐπάνω ἓνα μπιλιέτο μὲ τὶς λέξεις!

«Παρακαλῶ νά μὴ τὸν ἐγγίξετε!» Τόσο παιδαριώδης εἶναι!
— Μὰ ὄχι... δὲν εἶναι δυνατόν... δὲν εἶναι δυνατόν νά ἐμάνιευσε... νά βρῆκες...

... ψιθύρισε αὐτῆ.

— Καὶ ἦταν πῶς μεγάλοι ἀκόμη κουτεντέδες ὅσοι ἔψαξαν ὡς τώρα νά βροῦν τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος καὶ δὲν τὴν βρῆκαν! Πῶς! Ἐοῦ, ὁ Λεονάρδος, ὁ ντ' Ἐτίγκ, ὁ Μπωμανιάν, ὅλοι οἱ φίλοι τους, ὅλοι οἱ Ἰησοῦται καταπιαστήκατε μὲ τὸ ἀστίο αὐτὸ αἰνίγμα καὶ τὰ βρῆκατε μπιστούνια... Εἶχατε μπροστά σας τὴν μαγικὴ λέξι καὶ δὲν...

— Πρῶτον πού εἶχατε μπροστά σας πέντε λέξεις καὶ ὄχι μιὰ! διαμαρτυρήθηκε ἡ Ἰωσηφίνα. Ἡ μαγικὴ λέξι, βέβαια, μὰ πρέπει νάναί, ἀλλά...

— Ἄλλὰ τὴν εἶχατε μπροστά σας κι' αὐτὴν, τὴν διέκοψε ὁ Ραοῦλ. Βρισκόταν μπλεγμένη μέσα στὶς πέντε λέξεις τῆς λατινικῆς φράσεως. Γιὰ πάρε τὰ ἀρχικά της καὶ βάλε τα στὴ γραμμὴ. Ποιὰ λέξι σχηματίζεις;

— Τὴν λέξι «Ἀλόρ», ψιθύρισε ἡ Ζοζίνα. «Ἐ, καὶ μ' αὐτό;...»

Καὶ μ' αὐτὸ λέει; Μὰ ἡ λέξι αὐτὴ τὰ περιέχει ὅλα! Ξέρεις τί σημαίνει ἡ λέξι Ἀλόρ;

— Εἶναι ἡ ὀνομασία ἐνός ἀστεριοῦ, ἂν δὲν ἀπατώμαι.

— Ποιοῦ ἀστεριοῦ;...

— Ἐνός ἀστεριοῦ πού ἀνήκει στὸν ἀστερισμὸ τῆς Μεγάλης Ἀρκτου... Τί σχέση ὁμως μπορεῖ νᾶχη;...

— Ἡ Μεγάλη ἄρκτος μὲ τὸ μυστήριον πού μᾶς ἀπασχολεῖ; Τεραστία! Ἄκου νά δῆς...

“Όταν πληροφορήθηκα, από τὸ φίλο μας τὸν Μπωμανιάν, τὴν ὀνομασία τῶν ἐφτά μοναστηριῶν πού μας ἐνδιαφέρουν, ἡ πρώτη μου δουλειά ἦταν νὰ κυτιάξω νὰ βρῶ τὴν τοποθεσία τους σ’ ἓνα χάρτη. “Όταν τὴν βρῆκα ὁμως μοῦ ἔκανε ἐντίπωση τὸ ἔξης γεγονός: Ἐάν ἔβρισκε κανεὶς τὰ σημεῖα ὅπου θρῆσκόνταν τὰ μοναστήρια αὐτὰ μὲ γραμμές, σχημάτιζε ἀμέσως τὸν ἀστερισμὸ τῆς Μεγάλης Ἄρκτου! “Όταν λοιπόν, ἐνώνουντας τὰ ἀρχικά τῶν λατινικῶν λέξεων, δημιούργησα τὴν λέξι Ἄλκὸρ, ἡ λύσι τοῦ αἰνίγματος εἶχε θρεθῆ!

— Εἶπε θρεθῆ; Πῶς;

— Μά πού νὰ πάρ’ ἡ ὀργή, ἀκόμα δὲν κατάλαβες; Ἄφου ἡ λέξι «Ἄλκὸρ» εἶναι τὸ κλειδί τοῦ αἰνίγματος, σημαίνει ὅτι τὸ ὄροσημο πού κρύβει τὸν θησαυρὸ θρῆσκεται, ὡς πρὸς τὴν τοποθεσία τῶν ἐφτά μοναστηριῶν, στὴν ἴδια θέσι ὅπου θρῆσκεται τὸ Ἄλκὸρ ὡς πρὸς τὸν ἀστερισμὸ τῆς Μεγάλης Ἄρκτου! Μὲ κατάλαβες τώρα; ... Καὶ τὸ ἀντίστοιχο σημεῖο τοῦ ἀστρου Ἄλκὸρ ποῖδ εἶναι *στὸν ἀστερισμὸ τῶν ἐφτά μοναστηριῶν*; Τὸ μοναστήρι τοῦ Ζουμιέζ, διάβολε! Τὸ ἰσχυρότερο, τὸ π’ουσιώτερο μοναστήρι τοῦ μεσαίωνα! Ὁ θησαυρὸς

θρῆσκεται καὶ!... Κι’ ὅταν τὸ ἀνακαλύψω κανεὶς αὐτό, πῶς νὰ μὴ συλλογισθῆ ἀμέσως ὅτι κοντὰ στὸ μοναστήρι αὐτὸ ὑπάρχει ἓνα χωριουδάκι Μενίλ-σοῦ-Ζουμιέζ, ὅπου θρῆσκόταν ὁ πύργος τῆς Ἄγνης Σορέλ, τῆς εὐνοουμένης τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ 7ου; Συμπέρασμα: “Όταν ὁ βασιλεὺς ἐρχόταν νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν εὐνοουμένην του, αὐτὴ ἔτρεχε νὰ τὸν προὔπαντήσῃ στὸ δρόσημο τοῦ κτήματός της... ἴσως καὶ νὰ καθῆσῃ σ’ αὐτὴν τὴν πέτρα γιὰ νὰ τὸν περιμένῃ... Κι’ ἔτσι «ἡ βασίλισσα ἔτρεχε πρὸς τὴν πέτρα»!... Νά, λοιπόν, Ζοζίνα! Σοῦ παραδίδω τὸ μυστικὸ! Ἐκράτησα τὸ λόγο μου!...

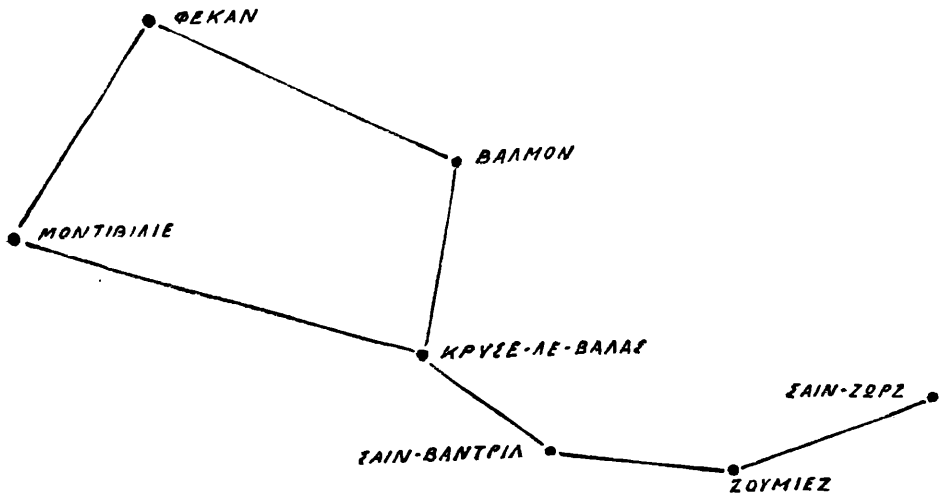
Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του.

Ἡ Καλλιότρο, μὲ μιὰν ἀστραπιαία κίνηση, τοῦ κατάφερε ἓνα δυνατὸ χτύπημα μὲ τὸ ρόπαλό της στὸ κεφάλι.

Ὁ Ραοὺλ σωριάστηκε χάμω.

— Ἄ!... κοκούργα!... ψιθύρισε. Δὲν σέβασαι οὔτε κἀν τὴ μεγαλοφυα!... Τόσο τὸ χειρότερο ὁμως γιὰ σένα, Ζοζίνα... *Θὰ μοιραζώμαστε τὸν θησαυρὸ!* Ἐνῶ τώρα, θὰ τὸν κρατήσω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου!...

Κι’ ἔχασε τίς αἰσθήσεις του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Τὸ θησαυροφυλάκιο τῶν Μοναχῶν.

Ὅταν ὁ Ραοὺλ συνήλθε—καὶ δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ, γιατί εἶχε λιποθυμήσει μόνο—ἀντελήφθη ὅτι θρισκόταν στὴν ἴδια κατάστασι μὲ τὸν Μπωμανιάν. Δεμένο; κ' αὐτὸς χειροπόδαρα, κ' ἀκουμπισμένος στὴν ἄκρη τοῦ τοίχου.

Ἡ κατάπληξις του ὅμως ἦταν μεγάλη ὅταν ἀντίκρουσε τὴν Ἰωσηφίνα Μπάλαμο, λιποθυμισμένη κ' αὐτὴν, καὶ ξαπλωμένη σὲ μιὰ καρέκλα.

Φαίνεται ὅτι εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ καμμιά νευρική κρίσι, ὅπως τῆς συνέβαινε συχνά.

Ὁ Λεονάρδος, δίπλα τῆς, προσπαθοῦσε νὰ τὴν συνεφέρῃ.

Τέλος ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς. Ὁ Λεονάρδος ἔκαμε νὰ τὴν πιάσῃ ἀπὸ τὸ μπράτσο γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ σηκωθῆ. Αὐτὴ ὅμως τοῦ εἶπε:

—Ὅχι, τώρα εἶμαι καλά... Μπορῶ νὰ περπατήσω... Ἐγὼ θὰ φύγω, Λεονάρδε. Ἐσύ, θὰ μείνῃς ἔδω γιὰ νὰ φυλάξῃς τὸν Ραοὺλ.

—Δὲν μ' ἀρήνεις νὰ τὸν ξεκάνω; ψιθύρισε ὁ Λεονάρδος. Θὰ μᾶς φέρῃ γρουσουλιά αὐτὸ τὸ παιδαρέλι...

—Τὸν ἀγαπῶ.

—Ἀντὸς ὅμως δὲν ἔ' αγαπάει πιά!

—Κι' ὅμως!... Θὰ εἰς ἀναγνώριση σὲ μένα...

Πάντως, δὲν θὰ τὸν ἀφήσω.

—Τι ἀποφασίζεις λοιπόν;

—Ἡ «Νωχελῆς» δρίσκειται στὸ Καντεμπέκ. Θὰ πάω ν' ἀναπαυθῶ ὡς πού νὰ ξεμερώσω. Ἐχω ἀνάγκη ἀναπαύσεως...

—Κι' ὁ θησαυρός; Θὰ χρειαστῆς βοήθεια γιὰ νὰ ἀνασκήσῃς μιὰ τέτοια πέτρα

—Θὰ εἰδοποιήσω ἀλόμπε τὸ δράδυ τοὺς ἀδελφοὺς Κορμποῦ νὰ ἐρθοῦν νὰ μ' εὗρουν σὴριο τὸ πρωτὶ στὸ Ζουμιέξ Κατόπιν θ' ἀσχοληθῶ μὲ τὸν Ραοὺλ... Ἐκτὸς ἀν... Ἄ! Μὴ μοῦ ζητᾶς περὶ σσότερα!... Εἶμαι πτώμα!

—Κι' ὁ Μπωμανιάν;

—Θὰ τὸν ἐλευθερώσωμε κ' αὐτὸν ὅταν πάρω τὸν θησαυρό.

—Δὲν φοβάσαι μὴν τύχη καὶ ἡ Κλαρίση μᾶς προδώσῃ; Οἱ χωροφύλακες δὲν θὰ ἴδχαν τίποτα νὰ περικυκλώσουν τὸν πηλὸ φάρο...

—Δὲς κουταμάρες! Φαντάζεσαι πὼς ἡ Κλαρίση ἔχε ὄρεξι νὰ στείλῃ τοὺς χωροφύλακες στὸν πατέρα τῆς καὶ στὸν Ραοὺλ;

Ἡ Ἰωσηφίνα Μπάλαμο προχώρησε τρι-

κλιζοντας ὡς τὴν πόρτα. Τὴν ἀνοίξε καὶ ἔφυγε...

Ὁ Λεονάρδος τὴν εἶχε συνοδεύσει ὡς τὸ κατώφλι. Ὅταν γύρισε κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κ' ἔβγαλε τὸ ρεβόλβερ του ἀπ' τὴν τσέπη του.

—Πρόσεξε κακομοίρη μου, εἶπε στὸν Ραοὺλ. Τὴν παραμικρὴ κίνησι ἀν κἀνης θὰ σὲ ξαπλώσω χάμου νεκρὸ!

—Μῶρ' αὐτὸς δὲν ἀστειεύεται, συλλογίστηκε ὁ νέος.

Ἐπέρασαν μερικά λεπτά τῆς ὥρας.

—Οὔτε ὁ Ραοὺλ, οὔτε ὁ Μπωμανιάν κουνιάντουσαν διόλου. Ὁ Λεονάρδος, καθὼς ἦταν ξαπλωμένος ἔγειρε τὸ κεφάλι. Φαινόταν πολὺ κουρασμένος. Προσπάθησε ν' ἀντιδράσῃ ἐναντίον τῆς ὑπνηλίας πού τὸν κυρίευε σιγὰ σιγὰ, μιὰ δυὸ φορές τένωσε τ' ἀφτί του κ' ἀφογκράστηκε, στὸ τέλος ὅμως ἔκλεισε πρῶτα τὸ ἓνα μάτι, ὕστερα τὸ ἄλλο... κ' ἀποκοιμήθηκε.

Ξαφνικά, ἓνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἀκούστηκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα.

Ὁ Ραοὺλ ἐνέτεινε τὴν προσοχή του. Φαίνεται ὅμως πὼς τὸν εἶχε ἀκούσει κ' ὁ Μπωμανιάν, γιατί κ' αὐτὸς τένωσε τ' ἀφτιά του.

Ὁ Λεονάρδος ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται θαθεῖα.

Ἄρχισε μάλιστα νὰ ροχαλιζῆ κ' ὅλας.

Ποιὸς νᾶταν ἀγάγε;

Ἡ πόρτα ἀνοίξε σιγὰ σιγὰ, μὲ προσοχή... Καὶ μέσα στὸ δωμάτιο μπῆκε ἡ Κλαρίση. Στὸ χέρι τῆς κρατοῦσε ἓνα μαχαίρι.

Ὁ Ραοὺλ κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του.

Ἄν ἀκουσε τὸν παραμικρὸ θόρυβο ὁ Λεονάρδος; Ἄν ἔβουνοσε; Τὶ θὰ γινόταν, θεέ μου; ..

Ἡ Κλαρίση, ὡς τόσο, πατῶντας στίς μύτες τῶν ποδιῶν προχώρησε πρὸς τοὺς δυὸ δεσμώτες.

—Δός μου τὸ μαχαίρι! τῆς ψιθύρισε ὁ Ραοὺλ, ὅταν βρέθηκε κοντὰ του.

Ἡ Κλαρίση ὑπήκουσε. Τὴ στιγμὴ ὅμως πού ἔδωκε στὸν ἐραστή τῆς τὸ μαχαίρι, ὁ Μπωμανιάν, μὲ μιὰν ἀστραπιαία κίνησι τὸ ἀρπάξε.

Καὶ τότε ἀρχισε μιὰ πάλη σιωπηλή, δουβή, μιὰ πάλη, ὅπου ὁ κάθε ἀντίπαλος προσπαθοῦσε νὰ καταβάλλῃ τὸν ἄλλον, χωρὶς ὁ

ίδιος να κάνει καμιά κίνηση...Γιατί προείχε να μην ξυπνήσει ὁ Λεονάρδος.

Ἡ πάλη ὅμως αὐτὴ ἦταν ἄνιστη. Ἡ πληγὴ ποὺ εἶχε ὁ Μπωμανιάν στὸν ὄμο δὲν τὸν ἄφηνε νὰ κινηθῆ ἄνετα. Καὶ τὸ μαχαίρι κατώρθωσε νὰ τὸ πάρῃ ὁ Ραοὺλ.

Μὲ νευρικές κινήσεις ἔκοψε τὰ σχοινιά ποὺ τὸν κρατοῦσαν δεμένον.

Ὁ Λεονάρδος δὲν εἶπε ξυπνήσει ἄκόμα. — Ἔλα τώρα!... Φύγε, ψιθύρισε ὁ Ραοὺλ στὴν Κλαρίση μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Ὅχι! ψιθύρισε αὐτὴ. Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸν Μπωμανιάν.

— Ἐχεις δίκιο, συλλογίστηκε ὁ Ραοὺλ. Ἄς φερθοῦμε σὸν ἱππότες. Ἄειντε, ἐπρόσθεσε σιγανά, δίνοντας τὸ μαχαίρι στὸν Μπωμανιάν. Κατὰφερέ τα κι' ἐσὺ! Ἄπ'αὐτὴ τὴ στιγμή ὅμως ξαναγινόμαστε ἀντίπαλοι! Μὴν τὸ ξεχιάς αὐτὸ!

* *

Ὁ Ραοὺλ ἀκολούθησε τὴν Κλαρίση ὡς τὸν κῆπο. Ἡ πόρτα ὅμως ἦταν ἀμπαρωμένη. Ἐπρεπε νὰ πηδήσουν τὸν φράχτη.

Ὁ Ραοὺλ ἐβόηθησε τὴ νέα νὰ τὸν περῶσῃ πρώτη. Κατόπιν πῆδησε κι' αὐτός. Ὅταν θρῆθηκε ὅμως στὸν δρόμο, δὲν εἶδε τὴν Κλαρίση μπροστά του.

— Κλαρίση, φώναξε θραχανά. Ποῦ εἶσαι; Τίποτα. Καμμία ἀπάντησι.

— Μὲ ἀποφεύγει! συλλογίστηκε πικρὰ ὁ Ραοὺλ. Ὅταν κινδύνετα ρισκοκινδύνευσε τὸ πᾶν γιὰ νὰ μὲ σώσῃ. Τώρα ποῦ εἶμαι ἐλεύθερος δὲν θέλει οὔτε νὰ μὲ δῇ! Τὰ λόγια τῆς Ἰωσηφίνας Μπάλασαμο τὴν δηλητηρίασαν γιὰ καλά!...

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως κάποιος ἄλλος πῆδησε τὸν φράχτη καὶ τῶλα ἀμέσως στὰ πόδια. Ἦταν ὁ Μπωμανιάν. Καὶ συγχρόνως ἀντήχησαν πυροβολισμοί. Ὁ Ραοὺλ ἔσκυψε γιὰ νὰ σωθῆ Ὁ Λεονάρδος εἶχε βάλει στὸ σημάδι τοὺς δυὸ δραπέτες.

— Νὰ δοῦμε τώρα τι μοῦ μένει νὰ κάνω!... συλλογίστηκε ὁ Ραοὺλ. Τὸ ποδήλατό μου τὸ ἔχω στὴν Λιμπόν. Εὐτυχῶς δὲν εἶναι μακριά. Ἄπο τὴ Λιμπόν ὡς τὸ Μενίλ-σου-Ζουμιέξ εἶναι ὀκτώμισι χιλιόμετρα! Προφταίνω!

Ἄμ' ἔπος ἀμ' ἔργον! Ὁ Ραοὺλ προχώρησε πεζῇ πρὸς τὴν Λιμπόν. Περνώντας ἔξω ἀπ' τὸ σπιτάκι ὅπου ἔμενε ἡ Καλλιόστρο, εἶδε φῶς στὸ παράθυρο.

— Θὰ νύνεται, σκέφθηκε. Θάρθῃ νὰ τὴν πάρῃ σὲ λίγο ὁ Λεονάρδος μὲ τὸ ἄμαξάκι. Θάναι ἄργά ὅμως πιά!

Ἔστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας ὁ

Ραοὺλ βρισκόταν στὴν Λιμπόν. Καβαλλῆ κειρε τὸ ποδήλατό του καὶ δρόμο!

Ἐξαφνα, στὴν καμὴ ἐνὸς δρόμου, τὸ ποδήλατό του προσέκρουσε ἐπάνω σ' ἓνα τενωμένο σκοινί. Ὁ Ραοὺλ πετάχτηκε μερικὰ μέτρα μακρύτερα.

Δὲν ἔπαθε, εὐτυχῶς, τίποτα σπουδαῖο. Ζαλίστηκε μόνο.

Εἶδε δυὸ σκιές νὰ ξεπερῶναι ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος του.

— Αὐτὸς εἶναι! ἄκουσε μιὰ φωνὴ δίπλα του. Καλὰ τῶρα πῆ ἐγώ! Ἄρκει νὰ τενωσομε ἓνα σκοινί καὶ θὰ τὸν τσακώσομε τὴν ὥρα ποῦ θὰ πάῃ νὰ περάσῃ.

— Ἐὰν δεχτῆ δηλαδὴ νὰ τὸν τσακώσομε, ἀκούστηκε ν' ἀπαντᾷ ὁ Μπεννετῶ.

Ὁ Ραοὺλ, ὡς τόσο, εἶχε κατορθώσει νὰ χωθῆ μέσα σὲ κάτι θάμνους. Ἦταν πράγματι ἀδύνατο νὰ τὸν εὔρουν ἐκεῖ.

Σὲ λίγο ἀκούστηκε πάλι μιὰ φωνή—ἡ φωνὴ τοῦ Μπωμανιάν—μέσ' ἀπ' τ' ἄμαξι.

— Ἀδίκᾳ χάνομε τὸν καιρό μας... Δὲν θὰ τὸν ξετρυλώσομε ποτέ... Τὸ κυριώτερο εἶναι νὰ καταστρέψομε τὸ μηχανήμα του. Ἐμπρός, λοιπόν, ντ' ἔτιγῃ, χτύπα το σὺ πάνω στὰ λιθάρια! Ἔτσι μπράβο!... Πάμε τώρα. Ἄρκετὰ ξεκουράστηκε τὸ ἄλογο.

— Μὰ ἐσὺ, Μπωμανιάν, εἶσαι σὲ θέσι;

— Εἶτε εἶμαι εἶτε δὲν εἶμαι, πρέπει νὰ φτάσομε ἐγκαίρως... Μὰ ποῦ νὰ πάρ' ἡ ὄργη! Χάνω ὅλο τὸ αἱμά μου ἀπ' τὴν καταραμένη αὐτὴ πληγὴ. Ὁ ἐπίδεσμός μου ἔχει ξελασκάρει.

Ὁ Ραοὺλ ἄκουσε νὰ συντριβοῦν τὸ ποδήλατό του πάνω στὶς πέτρες.

Ὁ Μπεννετῶ ἔβγαλε τὰ πανιά ποῦ σκεπάζαν τὰ φανόρια τοῦ ἄμαξιοῦ—γι' αὐτὸ δὲν τᾶχε διακρίνει ὁ Ραοὺλ— καὶ τὸ ἄμαξι ξεκίνησε.

Ὁ Ραοὺλ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, μ' ἓνα πῆδημα θρῆθηκε καθισμένος πίσω ἀπὸ τὸ ἄμαξι, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανεὶς.

Ἄ!... Δὲν θὰ ἐγκατέλειπε βέβαια ἔτσι τὸν ἀγόνα.

* *

Ὁ Ραοὺλ δὲν... συνταξίδεψε ἐπὶ πολλὴ ὥρα μὲ τὸν Μπωμανιάν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Τὴν στιγμή ποῦ πλησίαζαν στὸ Μενίλ-σου-Ζουμιέξ, εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ ποῦ γύριζε σπίτι του. Θὰ εἶχε πάει, φαίνεται, σὲ κανέναν ἐτοιμοθάνατο.

Ὁ Ραοὺλ πήδησε ἀνάλαφρα ἀπ' τὸ πρωτότυπο καθ' ἑαυτὸν, κί' ὅταν δρεθῆκε στὸ δρόμο, διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἔφημεριου.

— Ὡσπου νὰ βρῆτε ἐσεῖς τὴν ἀκριβῆ τοποθεσίαν, ἐγὼ θὰ ἔχω ἀρπάζει κιόλας τὸν θησαυρόν, σκέπτηκε ῥίχοντας μιά ματιὰ στο ἀμάξι πού χανόταν στὸ βάθος.

Ὁ Ραοὺλ χαίρετῆσε τὸν ἀγαθὸ ἔφημερίον, τοῦ εἶπε πῶς ἦταν ξένος καὶ ἐξακολούθησε τὸν δρόμον τοῦ μαζί του.

Σὲ λίγο, μὲ ὕψος ἀδιάφορο, τὸν ρώτησε :

— Ἐδῶ γύρω ὑπάρχουν, ὅπως ἔχω ἀκούσει, διάφορα ἱστορικά μνημεῖα... Κάτι μοῦ εἶπαν μάλιστα γιὰ ἕναν πύργον τῆς Βασιλείας... κτήμα τῆς Βασιλείας... γιὰ κάτι τέτοιο τέλος πάντων... Ἄ! εἶμαι ξέρετε φανατικὸς ἀρχαιόφιλος.

— Καταλαβαίνω τι θὰ σᾶς εἶπαν... ἀπήντησε χαμογελῶντας ὁ ἔφημερίος. Θὰ σᾶς ἀναφερῶν, ἀσφαλῶς, τὴν «πέτρα τῆς Ἀγνῆς Σορέλ», ὅπως λέμε μεῖς ἐδῶ.

Ὁ Ραοὺλ ἀναίριχιασε. Πῶς τὸν βοηθοῦσε ἡ τύχη!...

— Καὶ εἶναι μακριὰ ἀπὸ δῶ αὐτὴ ἡ τοποθεσία; ρώτησε.

— Ἄ μπά! Ὡς κανένα χιλιόμετρο! Δὲν θὰ δῆτε ὅμως καὶ τίποτα ἀξιοπεριεργό... Μερικὲς πέτρες μονάχα, πού σχηματίζουν σὰν ἕνα βουναλάκι... Καί, στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ, μιά πέτρα μεγαλύτερη ἀπὸ τίς ἄλλες. Αὐτὴ εἶναι ἡ «πέτρα τῆς Ἀγνῆς Σορέλ».

Ὁ Ραοὺλ εὐχαρίστησε τὸν ἀγαθὸ ἔφημερίον γιὰ τίς πολύτιμες πληροφορίες του καὶ τρέβηξε πρὸς τὸ μέρος πού τοῦ εἶχεν ὑποδείξει.

Σὲ λίγη ὥρα, πράγματι, ἀντίκρουσε τὸ βουναλάκι.

Προχώρησε μὲ χτυποκάρδι. Τέλος πάντων! Εἶχε φτάσει στὸ τέμα τοῦ σκοποῦ του! Ὑστερὸ ἀπὸ τὸσους κινδύνους, ὕστερὸ ἀπὸ τόσες ἀγωνίες θὰ ἀνεκάλυπτε τὰ ἀμύθητα πλοῦτη τῶν μοναστηριῶν τῆς Γαλλίας. Τώρα δὲν τὸν ἐχώριζαν παρὰ λίγα μέτρα μόνον ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν ὅπου ἦταν κρυμμένος ὁ θησαυρός.

Τρέχοντας σχεδὸν πλησίασε.

Καὶ τότε μιά βλασφημία, μιά τρομερὴ κραυγὴ ἀπογορευσεως, βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Τὸ βουναλάκι ἦταν φρεσκοσκασμένο... Ἡ πέτρα ἦταν ἀναποδογυρισμένη, σπασμένη...

Στὴ θέσιν, ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ὁ θησαυρός, ἔχαινε μιά λακκούβα ἀνοιχτή.

Ὁ ἀμύθητος θησαυρὸς τῶν μοναστηριῶν εἶχε κάνει φτερά!

Ὁ Ραοὺλ, συντριμμένος, ἀποκαμωμένος, ν κημένος, κάθησε πάνω στὰ συντριμματα τῆς πέτρας—στὰ συντριμματα τῶν ὄνειρων του...—καί, γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του, ἔκλαψε.

••

Ἐπέρασαν ἑκοσι λεπτά τῆς ὥρας.

Ὁ Ραοὺλ ἔμεινε στὴν ἰδία θέσιν, ἀκίνητος, βουβός, ἀπελιπμένος.

Δὲν ποροῦσε νὰ πιστέψῃ ἀκόμα τὴν τραγικὴ ἀλήθεια. Πῶς τὸ παιγνίδι τῆς χάσει τελειωτικά...

Ἐξαφρα ἀκουσε κοντὰ του μιά κραυγὴ ἀπελπισίας.

Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀντίκρουσε τὸν Μπωμανιάν. Στεκόταν κι' αὐτὸς ὀρθίος καὶ κύτταζε μὲ ἀπογνώσιν τὸ μέρος ὅπου θ'ἄπρεπε νὰ βρίσκεται ὁ θησαυρός, καὶ πού δὲν ὑπῆρχαν πιά παρὰ χώματα καὶ πέτρες.

Τὸ χτύπημα ἦταν τρομερὸ γι' αὐτόν. Φαινόταν ἔτοιμος νὰ σωριαστῇ. Οἱ δυὸ φίλοι του τὸν ὑποβαστάζαν.

Ὁ Ραοὺλ πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε μόνον μιά λέξη:

— Αὐτὴ!...

Ὁ Μπωμανιάν δὲν ἀπήντησε.

Μήπως ἀμφέβαλλε κι' αὐτὸς ὅτι μόνον αὐτὴ, τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς κολάσεως, ποροῦσε νὰ ἐπ'φέρει μιά τέτοια καταστροφή;

Τέντωσε τὸ χεῖρι του, σὰν νὰ ἤθελε κάτι νὰ πῇ.

Μὲ τὴν κίνησιν ὅμως αὐτὴ εἶχε θγάλει ἕνα μαχαίρι καὶ ἀστραπιαία τὸ βύθισε στὸν κόρπον του.

Σωριάστηκε χάμω, σπαράζοντας, μέσα στὴ λακκούβα πού εἶχε χορησιμεύσει γιὰ θησαυροφυλάκιο στοὺς μοναχοῦς.

Ζούσε ἀκόμη.

— Ἐναν παλᾶ, κατῶρθωσε νάρθρῳση.

Ὁ Μπεννετώ ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὸ χωριό.

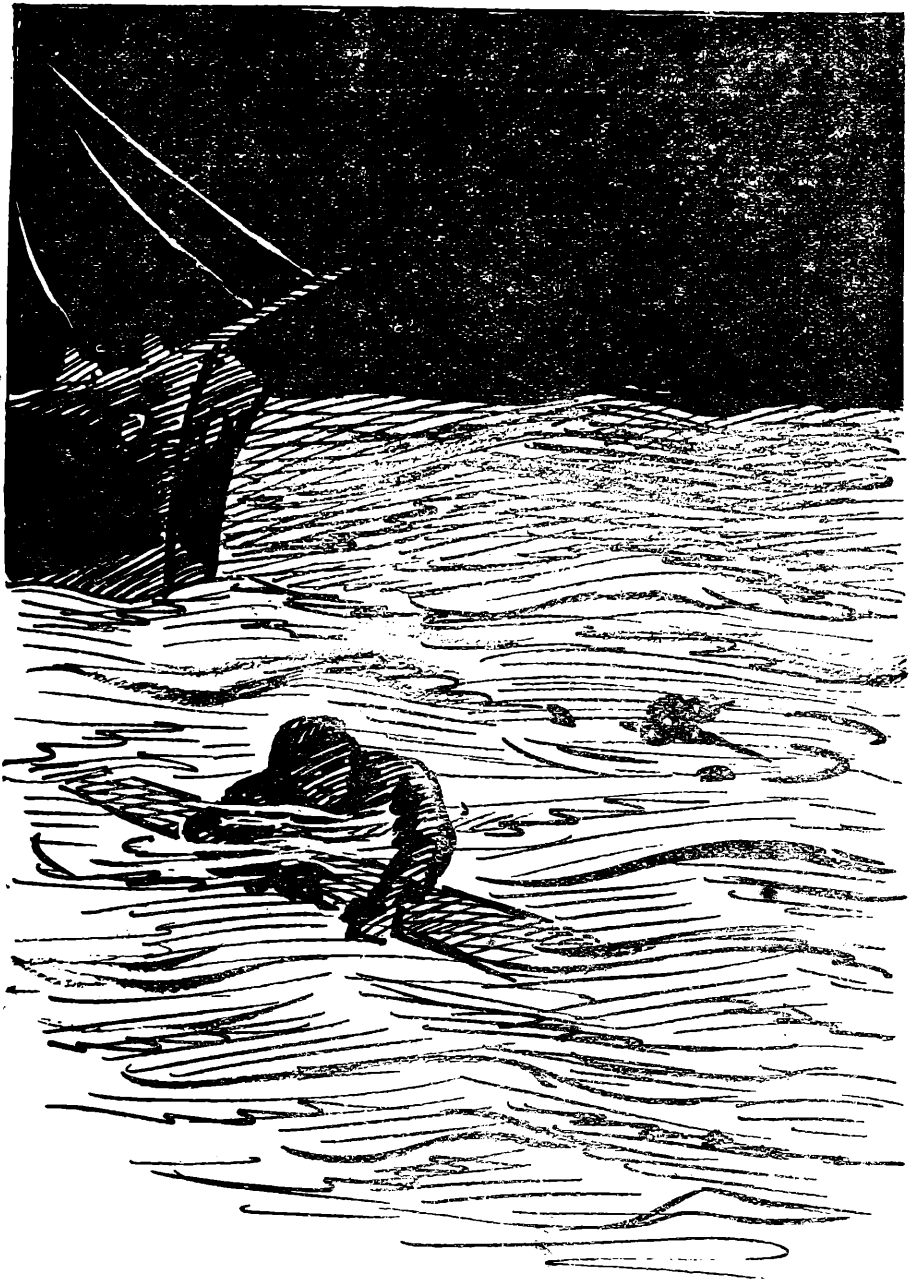
Ὁ Ραοὺλ πλησίασε τὸν ἐτοιμοθάνατον.

Ἐσκυψε πάνω του:

— Σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ τῆν ξαναῶρω, εἶπε. Σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ τῆς ξαναῶρω τοὺς θησαυροὺς τῆς.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος ἔκανε μιά κίνησιν. Ἦθελε νὰ μιλήσῃ.

— Τὴν Κλαρίσση... ψιθύρισε μὲ φωνὴ σβυσμένη... Τὴν Κλαρίσση ντ' Ἐτίγκ... πρέπει νὰ τὴν παντρευτῆς... Ἄκουσε... Ἡ Κλαρίσση δὲν εἶναι κόρη τοῦ βαρῶνου... Μοῦ τὸ ὠμολόγησε...

Ὀλίγον μακρότερα, πράγματι, ἐπέπλεε ἀγωνιζομένη κατὰ τῶν κυμάτων μιὰ γυναῖκα.

— Σὰς ὀρκίζομαι πῶς θά τὴν παντρευθῶ, εἶπε ὁ Ραούλ.

— Ναί... ναί... ἐπρόσθεσε κι' ὁ βαρῶνος, ἀνίσχυρος πιά νὰ φέρῃ ἀντίστασι.

— Ὁρκίσου το κι' ἐσύ! ἐπέμεινε ὁ Μλωμανιὰν γυρίζοντας πρὸς τὸν ντ' Ἐτίγκ.

— Στ' ὀρκίζομαι... .

— Θά τῆς δώσῃ: τὰ χρήματά σου. . γιὰ νὰ μὰς ἐκδικηθῇ. Τ' ὀρκίζεσαι;

— Ναί.

— Ἄς εἶσαι καταραμένος ἂν παραθῆς τὸν ὄρκο σου... Ἐσύ, Ραούλ, θά τὴν καταδῶξῃς... Πρέπει... νὰ τῆς πόρῃς πίσω τὰ λεφτά της... Εἶναι ὁ σατανᾶς αὐτὴ ἡ γυναῖκα... Ἄκουσε... Ἀνακάλυψα ὅτι στὴ Χάβρη... ἔχει μιὰ βενζινάκατο... τὴν «Πυγολαμπίδα»... θά... .

Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο.

Τὰ μάτια του ἐθόλωσαν, ἀνασηκώθηκε καὶ ξανάπεσε βαρὺς χάμα.

Ἦταν νεκρός.

* *

Τὴν μεθεπομένην, στὶς ἐφημερίδες τῆς Χάβρης, δημοσιευόταν ἡ ἀκόλουθος συνταρακτικὴ εἰδησις:

«Τὴν παρελθούσαν νύκτα ὁ πρίγκηψ Λαβορνέφ, ὁ ὁποῖος ἤρχετο εἰς τὴν πόλιν μας διὰ νὰ παραλάβῃ ἓνα γιῶτ πού εἶχεν ἀγοράσει πρὸ ὀλίγου, ὑπῆρξεν ἀτόπητος μάρτυς μιᾶς τραγικῆς σκηνῆς:

Ἐνῶ ἐπλησίαζε πρὸς τὰς γαλλικὰς ἀκτᾶς, ἤκουσε αἰφνης ἓναν δαιμονιώδη κρότον, προερχόμενον ἀπὸ ἔκρηξιν, καὶ εἶδε συγχρόνως τεραστίας φλόγας νὰ ὑψώνωνται ἐπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ὁ πρίγκηψ διηύθυνε τὸ σκάφος του πρὸς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος, ἀλλ' ἦτο ἀργά πλέον. Δὲν εὔρε ἐμὴν μερικὰς ἐπιπλεύουσας σανίδας Ἐπάνω εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς, ἐν τούτοις, εὐρίσκειτο κάποιος ναύτης, ὁ ὁποῖος καὶ μετέδωσε τὴν πληροφορίαν ὅτι εἶχεν ἀνατιναχθῆ εἰς τὸν ἀέρα ἓνα πλοῖαριον ἀνήγον εἰς τὴν κόρησαν ντὲ Καλλιόστρο, ἐξ ἐκρήξεως τῶν λεβήτων του. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ ναυαγὸς ἀνέκραξε:

— Νάτην... Νάτην...

Ἐὐλίγων μακρύτερα, πράγματι, ἐπέπλεε,

ἀγωνιζομένη κατὰ τῶν κυμάτων, μιὰ γυναῖκα.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἄλλη ἀπὸ τὴν ἰδιοκτήτριαν τοῦ ναυαγῆσαντος σκάφους, κατῶρθωσε νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν σανίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκειτο ὁ ναύτης καὶ τὴν ἀνέτρεψε· προσεπάθησε κατόπιν νὰ ἀρπαχθῆ ἀπὸ τὸν ναύτην διὰ νὰ σωθῇ. Μὲ τὴν κίνησιν ὅμως αὐτὴν παρέλυσε τὰς κινήσεις του καὶ πρὶν ἢ ὁ πρίγκηψ Λαβορνέφ προφθάσῃ νὰ φέρῃ βοήθειαν εἰς τοὺς ναυαγούς, ἐξηφανίσθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Ἡ εὐροῦσα τόσον οἰκτρὸν θάνατον κόρησα Καλλιόστρο ἦτο, ὡς πληροφοροῦμεθα, μιὰ διεθνῆς τυχοδιώκτις, γνωστοτάτη εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὑπὸ τὰ δνόματα Πελλεγκρίνι καὶ Ἰωσηφίνα Μπίλασμο. Τὸ πλοῖαριόν της ὠνομάζετο «Πυγολαμπίς». Μετ' αὐτῆς, ἐξηφανίσθησαν καὶ ὅλοι οἱ συβένοχοί της.

Ἐδιετῆθησαν ἀνακρίσεις.

* *

Τὴν ἐπομένην τῆς ἡμέρας ὅπου ἐδημοσιεύθηκε ἡ εἰδησις αὐτὴ, ὁ Ραούλ ἔκανε τὴν ἐμφανίσει του στὸν πύργου τοῦ Ἐτίγκ.

— Τὰ διάβασες; τὸν ρώτησε μὲ ἀνακούφισι ὁ βαρῶνος μόλις τὸν εἶδε.

— Ναί, ἀπήντησε ὁ Ραούλ. Διάβασα τὰ νέα. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤρθα... Φοβάμαι τὴν ἐκδίκησιν τῆς Ἰωσηφίνας Μπίλασμο!

— Μὰ ἀφοῦ πέθανε!

Ὁ Ραούλ κούνησε μὲ δυσπιστία τὸ κεφάλι του.

— Τὶ τὰ θέλετε, εἶπε. Ἄν καὶ νεκρὴ, αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ φοβίζει... Στὸ βάθος τοῦ κῆπου· ὑπάρχει ἓνα μικρὸ ἀκατοῖκητο σπιτάκι. Μὲ τὴν ἀδειά σας θά ἐγκατασταθῶ ἐκεῖ... ἔως τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου. Εἶδοποιήστε τὴν Κλαρίσση ὅτι ἤρθα, καὶ πέστε της νὰ μὴ δεχθῇ κανένα... οὔτε καὶ ἐμένα! Τὴν παρακαλῶ μόνο νὰ δεχθῇ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀρραβῶνων μας, αὐτὸ τὸ δῶρο!

Καὶ μὲρὸς στὰ κατάπληκτα μάτια τοῦ βαρῶνου, παρουσίασε ἓναν θαυμάσιου καὶ ὑπερμεγέθου σάπφειρο!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄,

«Τὸ πλάσμα τῆς κολάσεως».

— Ἄς κατεβάσουν τὴν ἀγκυρα, ψιθύρισε ἡ Ἰωσηφίνα Μπάλαμο, κι' ἄς φέρουν ἀπὸ δῶ τὴ βάρκα...

Μιά βαρειά ὀμίγη ἦταν ἀπλωμένη πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Μόλις διακρινόταν, στὸ βάθος, τὸ Ἐτρετά. Τὸ γιῶτ τοῦ πρίγκηπος Λαβορνέφ προχωροῦσε μὲ μεγάλη προσοχή.

— Ἄς εἶναι, εἶπε ὁ Λεονάρδος, αὐτὸ πού θέλεις νὰ κάνης εἶναι τρέλλα... σωστὴ τρέλλα... Ὅλος ὁ κόσμος σὲ θεωρεῖ νεκρή... καὶ σένα... καὶ μένα... κι' ὅλους τοὺς συνενόχους σου... Ἔτσι, κι' ἐὰν ἀκόμη οἱ ἄρχες πληροφορηθοῦν τὰ τῶν θησαυρῶν τῶν μοναστηριῶν, θὰ πιστέψουν ὅτι βρῆσκονται κι' αὐτοὶ στὸ βάθος τῆς θάλασσας μαζί μὲ τὴν «Πυγολαμπίδα». Ὅλα, λοιπόν, πᾶνε καλά. Ἐνίκησες, ἐθιριάμβευσες! Θαυμάσια! Ἡ λογικὴ, λέει, ὅτι θάπρεπε νὰ φύγουμε ἀπ' τὴ Γαλλία. Κι' ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ ἀκόμη! Κι' ὅμως ἐσὺ δὲν ἐννοεῖς ν' ἀκούσης τὴ λογικὴ. Θέλεις ν' ἀντιμετωπίσης πάλι τὸν μόνον ἀντίπαλο πού σοῦ μένει. Καὶ τὶ ἀντίπαλο, Ζοζίνα!... Ὁμολόγησε ὅτι εἶναι τρέλλα αὐτὸ πού θέλεις νὰ κάνης...

— Μήπως κι' ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι μιὰ τρέλλα; ... ψιθύρισε αὐτὴ.

— Τότε παραιτήσου τοῦ σχεδίου σου!

— Δὲν μπορῶ. Δὲν μπορῶ. Τὸν ἀγαπῶ! Καὶ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἀγαπῶ ἀληθινά, Λεονάρδε.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μ' ἔκανε νὰ γνωρίσω τις πιδὸ ἀνέκφραστες χαρὲς καὶ τις μεγαλύτερες λύπες τῆς ζωῆς μου... Κι' ὅταν σκέπτομα: ὅτι ἔώρα θὰ παντρευθῶ... ὅτι μιὰ ἄλλη... Ὅχι, Λεονάρδε... Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀνεχθῶ αὐτὸ. Προτιμῶ νὰ τὰ παῖξω ὅλα γιὰ ὅλα!

Ὁ Λεονάρδος δὲν ἀπήντησε. Κατεβῆκαν κι' οἱ δύο τους στὴ βάρκα. Ὁ Λεονάρδος πῆρε τὰ κουτιά.

— Δυστυχισμένη μου Ζοζίνα, εἶπε σιγά.

Ἡ Ἰωσηφίνα Μπάλαμο ὅμως διαμαρτυρήθηκε:

— Μὰ δὲν ριμοκινδυνεύω τίποτα, Λεονάρδε. Οὔτε νὰ πεθάνω, οὔτε νάποτύχω.

— Τὶ σκοπεύεις, τέλος πάντων, νὰ κάνης;

— Νὰ τὸν ἀπαγαγῶ!

— Ἐλπίζεις;

— Ὅλα τάχω ετοιμάσει... Ὁ Δομίνικος κατάφερε, κατ' ἐντολή μου, νὰ προσληφθῇ ὡς ἱπποκόμος στὸν πύργο τοῦ Ἐτίγκ. Ἐν-

νοια σου, κι' ἔχω κανονίσει κάθε λεπτομέρεια.

— Μὰ ὁ Ραοὺλ τὸν ξέρει τὸν Δομίνικο!

— Μπᾶ! Ὁ Δομίνικος εἶναι πολὺ πονηρός. Κατῶρθωσε νὰ μὴ γίνῃ ἀναιλητὸς ἀπ' τὸν Ραοὺλ. Δὲν βγαίνει ἀπ' τοὺς σταύλους!

— Κι' ὁ Ραοὺλ δὲν ὑποψιάζεται τίποτα;

— Μὲ θεωρεῖ νεκρή. Πάντως, καθῶς μοῦ εἶπε ὁ Δομίνικος, ἔχει ἐγκατασταθῆ στὸν πύργο καὶ φυλάει. Φοβάται ὡς καὶ τὴ σκιά μου ἀκόμα.

— Ἀπόψε τὴ νύχτα, λοιπόν, θὰ γίνῃ ἡ ἀπαγωγὴ;

— Ναι. Ὅλη ἡ φασαρία θὰ γίνῃ ἀπὸ τις δέκα ὡς τις ἔντεκα. Ὁ Ραοὺλ μένει σ' ἓνα ἀκατοικητο σπιτάκι, στὸ βάθος τοῦ κήπου Ὁ Δομίνικος θὰ μοῦξη ἀφήσει τὰ κλειδιά τοῦ σπιτιοῦ κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα... Θὰ μποῦμε, λοιπόν, ξαφνικά μεσα στὸ δωμάτιό του, θὰ τὸν τυλίξουμε μεσα στις κουβέρτες του πρὶν προφτάσῃ νὰ ξυπνήσῃ ἀκόμα, θὰ τὸν κουβαλήσουμε ἐδῶ, κι' ἀμέσως δρόμο!

— Κι' ὁ Δομίνικος;

— Θᾶρθη μαζί μας κι' αὐτός.

Ὁ Λεονάρδος κύτταζε τὴν Ζοζίνα σὰ μάτια.

— Δὲν τοῦ ἔδωσες καμμιά εἰδικὴ ἐντολή γιὰ τὴν Κλαρίσση; τὴν ρώτησε. Τὴν μισεῖς αὐτὴ τὴ μικροῦλα. Φοβοῦμαι, λοιπόν, μήπως ἀνάθεσες στὸν Δομίνικο...

Ἡ Ἰωσηφίνα Μπάλαμο τὸν διέκοψε:

— Αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει! τοῦ εἶπεν ἀπότομα. Κι' ἀλλάζοντες ὕψος, ἐπρόσθεσε χαμογελῶντας: «Ἄκουσε, Λεονάρδε... Ἀπὸ τότε πού σὲ ἔκαμα πρίγκηπα Λαβορνέφ καὶ πού σοῦ χάρισα ἓνα ὑπέροχο γιῶτ, ἄρχισες νὰ γίνεσαι ἀδιάκριτος...

Μὴ λησμονῆς ὅμως ὅτι ἐγὼ πάντα διατάζω!

Οἱ δύο συνενοχοὶ προχώρησαν ὡς τὸν φράχτη πού περιέβαλλε τὸν πύργο.

Ὁ Δομίνικος δὲν θάρθη μαζί μας; ρώτησε σιγά ὁ Λεονάρδος.

— Ὅχι. Τοῦ παρήγγειλα νὰ μείνῃ μεσα στὸν πύργο... γιὰ νὰ παρακολουθῇ τις κινήσεις τοῦ Ραοὺλ. Ἐσὺ, τώρα, μείνε δῶ καὶ περιμένε με...

Ἡ Καλλιόστρο ἀνασῆκωσε μιὰ πέτρα

τοῦ φράχτη. Στὸ κοίλωμα πὺρ σχηματίσθηκε βρισκόνταν ἀπὸ κλειδιά. Τὰ πῆρε καὶ προχώρησε μόνη...

Ἄνοιξε τὴν καγκελλένια πόρτα τοῦ κήπου καὶ μπῆκε μέσα.

Μόλις ἔκανε μερικά βήματα συνήτησε τὸν Δομίνικο.

— Τίποτα νεώτερο; τὸν ρώτησε.

— Τίποτα... ψιθύρισε αὐτός. Ὁ Ραοὺλ κοιμᾶται.

— Θαυμάσια. Περιμένε με δῶ.

Ἡ Καλλιόστρο προχώρησε ὡς τὸ μικρὸ σπιτάκι στὴν ἄκρη τοῦ κήπου. Ἄπ' τὸ παραθυράκι τοῦ ἔβριξε μιὰ ματιά στὸ ἔσωτεριό τοῦ δωματίου.

Ὁ Ραοὺλ δὲν κοιμῶταν. Ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του ὅμως καὶ διάβαζε. Ἐπάνω στὸ κομοδίνο, πλαῖ τοῦ, ἦταν ἀναμμένη μιὰ λάμπα.

Ὁ Ραοὺλ φαίνονταν πολὺ κουρασμένος. Μιὰ δυὸ φορὲς τὰ μάτια του κλείσαν ἀφελὰ του. Στὸ τέλος πέταξε τὸ βιβλίο του, ἔσβυσε τὴ λάμπα καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Ἡ Καλλιόστρο γύρισε πίσω στὸν Δομίνικο.

— Πήγαινε νὰ φέρῃς τὸν Λεονάρδο... τὸν πρόσταξε. Περιμένε ἔξω. Κι' ἔλατε νὰ με βρῆτε στὸ δωμάτιο τοῦ Ραοὺλ.

Ὁ Δομίνικος, ταχὺς σὰν αἴλουρος, γλίσטרησε ἔξω ἀπ' τὸν κήπο. Ἡ Καλλιόστρο προχώρησε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ.

Σὲ λίγο οἱ συνένοχοί της ἔφτασαν.

— Ἄν φέρῃ ἀντίστασι; ρώτησε ὁ Λεονάρδος.

— Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ μὴ φέρῃ καμμιὰν ἀντίστασι! τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ἡ Καλλιόστρο.

Οἱ δυὸ κακοῦργοι μπῆκαν ψηλαφητὰ στὸ δωμάτιο τοῦ Ραοὺλ.

Ἡ Καλλιόστρο περιμένε μὲ ἀγωνία.

Σὲ λίγο ὁ Λεονάρδος καὶ ὁ βοηθὸς του ξαναφανήκαν. Κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ἕνα τεράστιο δέμα, σχηματισμένο ἀπὸ τὸ πάπλωμα καὶ τὶς κουβέρτες μέσα στὶς ὀποιεὶς εἶχαν τυλίξει τὸν Ραοὺλ.

— Τελειώσαμε! εἶπεν ὁ Λεονάρδος, λαχαρασμένος.

— Δὲν ἔυπνησε; ρώτησε ἡ Καλλιόστρο μὲ περιέργεια.

— Καὶ τὸν δώσαμε καιρὸ νὰ ξυπνήσῃ; Ὁσπου νάνοιξῃ τὰ μάτια του, εἶχαμε τελειώσει κιόλας! Τὶ θὰ κάνουμε τώρα;

— Θὰ τὸν πᾶτε στὸ γιῶτ.

— Κι' ἂν φωνάξῃ; Ἄν καὶ δὲν πιστεύω, ἔτσι πὺρ τὸν ἔχουμε τυλιγμένο...

— Θὰ τὸν φιμώσετε. Πηγαίνετε, λοιπὸν. Καὶ σύ, Δομίνικε, γύρισε γρήγορα ἔδῶ. Σὲ περιμένω.

Οἱ δύο ἄνδρες φύγαν μὲ τὸ ζωντανὸ φορτίο τους. Σὲ λίγο ὁ Δομίνικος ξαναγύρισε τρέχοντας. Ἡ Καλλιόστρο τὸν πῆρε κατὰ μέρος καὶ κατὰ τοῦ ψιθύρισε. Ὁ Δομίνικος ξαναφύγε διευθυνόμενος πρὸς τὸ μέρος τοῦ πύργου.

Ἡ Καλλιόστρο μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Ραοὺλ. Ἄναψε τὴ λάμπα καὶ περιμένε.

Ἦταν τρομερὰ χλωμή.

Ἐπέρασαν ἔτσι μερικά λεπτά τῆς ὥρας. Τέλος ὁ Δομίνικος ἐμφανίστηκε.

— Πάει κι' αὐτὴ! ψιθύρισε.

Ἡ Καλλιόστρο κλονίστηκε.

— Ἄ! εἶπε μόνον. Καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα.

— Δὲν ὑπέφερε καθόλου, εἶπε ὁ Δομίνικος.

— Ἄ, δὲν ὑπέφερε; ἐπανέλαβε αὐτὴ.

— Ὄχι. Κοιμῶταν.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ὅτι πέθανε; Διάβολε! Τὴν χτύπησα μὲ τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά. Οὕτε «κιχ» δὲν ἔκανε! Ἐμεινε κιόλας δυὸ λεπτά. γιὰ νὰ δῶ. Ἦταν περιττὸν ὅμως Δὲν ἀνάπνευε πιά. Τὰ χέρια τῆς ἦταν παγωμένα.

— Κι' ἂν ἀντιληφθοῦν;

— Ἀδύνατον! Δὲν μπαίνουν παρὰ τὸ πρῶτὸ στὴν κάμαρὴ τῆς. Τότε μόνο... θὰ τὴ βροῦν. Καὶ τώρα τί θὰ κάνω;

— Φύγε. Πήγαινε νὰ βρῆς τοὺς ἄλλους στὸ βενζινοπλοιο...

— Ἄ! Μιὰ ἐρώτησι ἀκόμα: Οἱ πολῦτοι μοι λίδιοι;

— Ἐννοια σου. Φυλάγονται καλά, στὸ θησαυροφυλάκιο μιᾶς τραπέζης, στὸ Λονδῖνο.

— Μπράβο! Κι' εἶναι πολλοί;

— Μιὰ βαλίτσα γεμάτη! Ἄειντε, φύγε τώρα.

Ὁ Δομίνικος ἔφυγε τρέχοντας.

Ἡ Καλλιόστρο ἔμεινε μόνη. Ἐβριξε μὲ μιὰ ματιά ὀλόγυρα τῆς. Ἐπάνω στὸ κομοδίνο πλαῖ τὴ λάμπα, βρισκόταν μιὰ φωτογραφία.

Ἡ Καλλιόστρο ἔσκυψε καὶ τὴν κύτταξε.

Ἦταν ἡ φωτογραφία τῆς Κλαρίσσης.

— Ἄ! ἔκανε μὲ μίσος ἡ Μπάλσαμο. Κι ἔκανε ν' ἀρπάξῃ τὴ φωτογραφία, γιὰ νὰ τὴν ξεσχίσῃ σὲ χίλια κομμάτια.

Μιὰ στρυγγὰ φωνὴ φρέικης γῆιξε ὅμως ἀπὸ τὰ χεῖλιά τῆς, καὶ τὸ χεῖρ τῆς ἔμειν ἀκίνητο, μετέωρο.

Μπροστὰ τῆς εἶχεν ὀρθωθῆ ὁ Ραοὺλ!

— Τὶ διάβολο! εἶπε αὐτὸς μὲ τὸ εἶρος

νικό του ὕψος, με παίρνεις γιὰ φάντασμα, καὺμένη Ζοζίνα; Τί ἔπαθες; Καί οὐ τί ὀφείλω τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σου;

— Ἐσύ! Ἐσύ!... κατώρθωσε ν' ἀρθρώσῃ ἡ Καλλιόστρο.

— Ἐ, ναί, ἐγώ! Μὲ συγχωρεῖς κίόλας πού εἰμαι μὲ τὸ πουκάμισο, ἀλλά... εἶχα ἀποκοιμηθῆ κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι! Μὰ ναί, τὶ μὲ κυτῆς ἔτσι; Μπᾶ, σὲ καλὸ σου! Κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι, φυσικά! Ποῦ εἶγες τὴν ἀπαίτησι νὰ κοιμᾶμαι; Πάνω στὸ κρεββάτι; Εἶσαι περιεργή, Ζοζίνα μου! Μὰ γιὰ τόσο κουτό, λοιπόν, μὲ περιεργῆς; Πάνω στὸ κρεββάτι ἔβαζα νὰ κοιμᾶται ἕναν... κοῦκλο, παιδί μου! Ὅσο γιὰ μένα, ὅταν ἔσθυνα τὸ φῶς, εὗρισκα ἀναπαικτικότερο νὰ ξαπλώνωμαι κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι! Ἄν τῷξερα ὁμως πὼς θάρχουσιν, ἀσφαλῶς θὰ ξαγρυπνοῦσα γιὰ νὰ σὲ ὑποδεθῶ. Ἦθελες νὰ θαυμάσης τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου; Εἶδες, ἀλήθεια, τὴν χαριτωμένη πού εἶναι; Καὶ νᾶξερεις πόσο τὴν ἀγαπᾶ. Ὅσο μ' ἀγαπᾶ κι' αὐτὴ! Φαντάσου! Ποῦ νὰ καταλάβῃς ἐσὺ αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἐ, σὲ λίγες μέρες, βλέπεις, τὴν στεφανώνουμαι...

Ἡ Καλλιόστρο δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ περισσότερο!

— Ἡ ἀρραβωνιαστικιά σου πέθανε! φώναξε μὲ μῖσος στὸν Ραούλ.

Αὐτὸς ὁμως δὲν τᾶχασε καθόλου.

— Κάτι πράγματι ἄκουσα κι' ἐγώ... πρὶν πού θρῆσκόνουν κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι! εἶπε ἐξακολουθῶντας νὰ χαμογελεῖ εἰρωνικά. Ἐκποο νεαρὸς ἱπποκόμος τὴν μαχαίρωσε, λέει, στὸ κρεββάτι της, ἔ;

— Ναί!

— Τῆς ἔδωσε, μ' ἄλλα λόγια, μιὰ μαχαίριδι;

— Τρεῖς μαχαίριές!

— Ὡ! μιὰ μαχαίριδι θ' ἀρκοῦσε! παρετήρησε ὁ Ραούλ.

— Ἐπέθανε! Ἐπέθανε!... οὐρλιασε μὲ ἄγρια χαρὰ ἡ Καλλιόστρο.

— Τὶ τὰ θέλεις! ἐσάρχασε ὁ Ραούλ. Τέτοια μικροπράγματα συμβαίνουν κάθε μέρα... Πάντως, τὴν ἀπόφασί μου τὴν ἔχω πάρει. Τὴν Κλαρίση θὰ τὴν παντρευτώ, εἴτε εἶναι νεκρὴ εἴτε εἶναι ζωντανή...

— Τὶ θέλεις νὰ πῆς; ρώτησεν ἡ Καλλιόστρο, ἀρχίζοντας ν' ἀνησυχῆ κάπως ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ νέου.

— Μὰ ἀπλούστατα, παιδί μου! Ἄς πέρουμε ὡς παράδειγμα ἐσένα. Ὁ βαρῶνος, κάποτε, σ' ἐπνίξε Τελευταίω, πάλι, τινά-

χτηκες στὸν ἀέρα μαζί μὲ τὸ γιώτ σου! Κι' ὁμως αὐτὴ τὴν στιγμὴ θρῆσκεσαι δῶ, μπροστά μου, ζωντανή! Ὑπάρχει, λοιπόν, λόγος ἐπειδὴ μαχαίρωθηκε ἡ Κλαρίση νὰ μὴ τὴν παντρευτῶ;

— Τὴν μαχαίρωσε ἕνας ἄνθρωπος δικὸς μου! φώναξε ἡ Καλλιόστρο.

— Ἡ... σοῦ εἶπε πὼς τὴν μαχαίρωσε! Ἡ Καλλιόστρο ἀνατρίχισε:

— Καὶ γιὰ νὰ μοῦ πῆ ψέματα;

— Γιὰ νὰ κερδίσῃ τις δέκα χιλιάδες φράγκα πού τοῦ ἔδωσες!

— Ἄδύνατον! Ὁ Δομίνικος μοῦ εἶναι ἀφωσιωμένως...

— Ξέρεῖς αὐτὴ τὴ στιγμὴ πού βρισκεται ὁ Δομίνικος;

— Στὸ βενζινόπλοιο μου, μαζί μὲ τὸν Λεονάρδο! Ποῦ ἄλλου;

— Ἐ, λοιπόν ὄχι, μικροῦλα μου! Ὁ Δομίνικος, πού τὸν ἔχω ἀγοράσει ἐγώ—μὲ ἀπειλές, μὲ μερικὲς μπιστοτυιές, καὶ μὲ ἐλάχιστὰ χιλιόφραγκα! — βρισκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸν πύργο, ὑπὸ τὴν προστασία μου. Ἄ, Ζοζίνα! Γιατὶ νὰ θελήσῃς νὰ πειράξῃς τὸν Ραούλ, πού ἦταν πάντα τόσο καλὸ παιδί μαζί σου; Δὲν ἤξερες πὼς ὁ ἀγαθούτσικος ὁ Ραούλ δὲν ἦταν καθόλου ἀγαθούτσικος καὶ πὼς θὰ στὴν ἔφερνε; Νά, τώρα τί ἔπαθες. Βρῆσκεσαι νικημένη, στὰ χέρια μου, καί... ἀπένταρη!

— Ἀπένταρη; Ὅχι δά! ἐκράυγασε μ' ἀπελπισία ἡ Καλλιόστρο.

— Μὰ ναί παιδί μου, ἐπέμεινε μὲ τὴν ἴδια του ἀπάθεια ὁ Ραούλ. Ἀπένταρη! Ἄ! Ἐξέχασα πὼς θαρρεῖς... Ἄσε με νὰ γελάσω!... Φαντάζεσαι πὼς κρατᾶς τοὺς θησαυρούς, ἔ; Χά, χά!

Ἡ Ἰωσηφίνα Μπάλαμο ἐκύτταζε μ' ἐκπλήξι καὶ μὲ ἀγωνία τὸν Ραούλ. Τὶ ἤθελε νὰ πῆ λοιπόν;

— Ἄ! Κοίμα σ' ἐσένα, Ζοζίνα! ἐξακολούθησε αὐτὸς. Μὰ πίστεψες σ' ἀλήθεια ὅτι θάχαπτα τὸ παραμῦθι τοῦ πρίγκηπος Λαβορνέφ καὶ τοῦ χαμοῦ σου στὰ βάθη τῆς θάλασσας; Τόσο λίγο με ἤξερες, λοιπόν; Ἄ, Ζοζίνα! Μὲ προσβάλλεις!...

— Τὶ θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε αὐτὴ τρέμοντας.

— Μὰ παιδάκι μου, ὅταν ἀντελήφθην ὅτι εἶγες ἀπαγάγει τοὺς θησαυρούς... ἔτρεξα νὰ τοὺς βρῶ!

— Τοὺς εἶχα μεταφέρει, μέσα σὲ μιὰ βαλίτσα, στὴν Ἰνυγολαμπίδα.

— Ἀκριβῶς! Ἐκεῖ... μεταφέρθηκα κι' ἐγώ! Ἐτρώπωσα σ' ἄμπάρι τοῦ γιώτ του, χωρὶς νὰ μὲ πάρῃ κανένας μυροουδιά. Ἐμεινα μιὰ

νύχτα παρέα με τὴ βαλίτσα, μέσα στ' ἀμπάρι!...

— Τὴν βαλίτσα ὅμως τὴν μετέφερα ἑστέρα στὸ Λονδίνο . σὲ μιὰ τράπεζα...

— Μὴ διάζεσαι τόσο! Περίμενε πρῶτα ν' ἀκούσης... Φαντάζεσαι πὼς θάμενα μιὰ νύχτα μέσα στ' ἀμπάρι μαζί με τὴν βαλίτσα χωρὶς νὰ τῆς κάνω κόρτε; Κατῶρθωσα νὰ τὴν ἀνοίξω τὴν βαλίτσα, Ζοζίνα μου. Ἐβγαλα ἀπὸ μέσα τοὺς πολυτιμοὺς λίθους. Γέμισα τὶς τσέπες μου με δαύτους. Καὶ ἦσαν τόσο βαρεῖς, θρὲ παιδί μου! Δὲν χωροῦσαν ὅμως ὅλοι στὴν τσέπη μου, καὶ τοὺς ὑπόλοιπους τοὺς ἔβαλα σ' ἓνα σακκοῦλι. Τὸ σακκοῦλι τὸ ἔκρυψα σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ἀμπαριοῦ, κάτω ἀπὸ κάτι κάρβουνα. Καὶ τὴν βαλίτσα, ἀφοῦ τὴν ξαναγέμισα... με πέτρες καὶ με κάρβουνα ὅμως—τὶ νὰ σοῦ κάνω; Ἄλλο τίποτα δὲν βρῆκα μέσα στ' ἀμπάρι!— τὴν ξανάκλεισα. Οὔτε γάτος ἦταν οὔτε ζημιὰ ἔγινε!...

— Ὡστε...

— Ὡστε ἀπλούστατα, στὴν τράπεζα τοῦ Λονδίνου φυλᾶς με μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ μὴν τύχη καὶ πάθῃ τίποτα, μιὰ βαλίτσα με πέτρες καὶ με κάρβουνα...

— Κι' ὁ θησαυρὸς. Θεέ μου!

— «Θεέ μου»; Ἐχεις καὶ Θεό; Παράξενο πρᾶμα! Ὁ θησαυρὸς παρέμεινε στὴν «Πυγολαμπίδα»! Δὲν πρόφτασα νὰ πάρω, δυστυχῶς, μαζί μου τὸ σακκί!...

— Μὰ ἡ «Πυγολαμπίδα»...

— Ἡ «Πυγολαμπίδα» βρισκεται στὸ θάθος τῆς θάλασσας. Αὐτὸ δὲν θέλεις νὰ πῆς; Ἐ! Ἐκεῖ βρισκεται κι' ὁ θησαυρὸς... Ὁ περίφημος θησαυρὸς τῶν μοναστηριῶν τῆς Γαλλίας! Σύρε νὰ τὸν βρῆς, Καλλιόστρο! Ἐσκόπευα, βέβαια, νὰ σοῦ παίξω ἓνα ἄλλο παιγνίδι... νὰ πάρω ἐγὼ τὸν θησαυρὸ... Ἀλλὰ μιὰ πού ἤρθαν ἔτσι τὰ πράματα, τὶ νὰ γίνῃ... Κάτι μοῦμεινε ὅμως πάλι, μὴ θαρρεῖς: οἱ πολυτιμοὶ λίθοι ποῦχα χάσει στὴν τσέπη μου... Ἐ, μοῦ ἀρκοῦν αὐτοὶ γιὰ τὰ ἔξοδα τῶν γάμων μου!...

Ἡ Καλλιόστρο ἔμεινε ἀκίνητη, συντριμμένη

— Ἀνεμομαζέματα, διαβολοσκορησίματα, ὅπως λέει κι' ὁ λαός, εἶπε ὁ Ραοὺλ συμπρασματικά.

Ἡ Καλλιόστρο γύρισε φρενιασμένη.

— Δὲν θὰ χαρῆς ὅμως οὔτε σὺ! φώναξε.

Στὸ χέρι τῆς κρατοῖσεν ἓνα ρεβόλβ:ο. Πρὶν προφτάσῃ ὅμως νὰ πύση τὴ σκανδάλη, ὁ Ραοὺλ ὤρμησε ἐπάνω τῆς καὶ τῆς ἄρπαξε με δύναμι τὸ χέρι.

Ἀκολούθησε μιὰ μικρὴ πάλη. Ἡ σατανικὴ γυναίκα δὲν ἔνοουσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ὄπλο τῆς. Κάποια στιγμή ὅμως, πᾶνω στὴν πάλη, τὸ ρεβόλβερ ἐκπυροσοκρότησε.

Ἡ Καλλιόστρο σωριάστηκε χάμω, θανάσιμα πληγωμένη...

Ἀκουστέθηκαν δῆματα ἀπ' ἔξω,

— Θάναί ὁ Λεονάρδος! σκέφτηκε ὁ Ραοὺλ. Ἐρχεται νὰ δῆ γιατί ἄρχει τόσο ἡ κυρά του... Ἄς τὴν βρῆ. Ἄς τὴν πάρῃ. Ἄς ζήσῃ... Ἄς πεθάνῃ... Δὲν μ' ἐνδιαφέρει... Ἐθέλω νὰ ξεχάσω πιά αὐτὴν τὴν κόλασι...

Καὶ δίχως νὰ πῆ λέξι, δίχως νὰ ρίξῃ οὔτε μιὰ ματιά στὴν γυναίκα αὐτὴ πού εἶχε τόσον ἀγαπήσει, ἔφυγε...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὸ πρωτὶ τῆς ἄλλης μέρας ὁ Ραοὺλ ἐπισκέφθηκε τὴν Κλαρίση.

Ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ δὲν τὴν εἶχε δῆ; Δὲν ἤθελε με τὴν παρουσίαν του νὰ ἀναξέσῃ παληῆς πληγῆς.

Τώρα ὅμως καταλάβαινε πὼς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν δῆ, νὰ τῆς μλήσῃ.

— Κλαρίση, τῆς εἶπε, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πού ἀγαπηθήκαμε μοῦ ὑποσχέθηκες πὼς θὰ μοῦ τὰ συχαροῦσες ὅλα. Σ' ἔκανα νὰ πονεῖς πολὺ Κλαρίση.

— Ὡ, τώρα ἐπέρασαν ὅλ' αὐτά, τοῦ εἶπε σιγὰ ἡ νέα.

— Ὅχι, Κλαρίση... Ἀκόμη δὲν ἐπέρασαν... Γιὰ νὰ περάσουν, πρέπει νὰ με βοηθήσῃς καὶ σὺ. Πρέπει νὰ μπῆς στὴ ζωὴ μου. Ἄν με βοηθήσῃς, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ζήσουμε μαζί εὐτυχισμένα, Κλαρίση. Πὼς θὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη... Κλαρίση, δέχεσαι νὰ γίνῃς γυναίκα μου;

— Ναι, τοῦ ἀπήντησεν ἡ νέα δειλά. Καὶ τὸν ἐκύταξε μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο ὑποσχέσεις εὐτυχίας.